

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΙΚΟΝΑ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Ιούνιος 1982

Τιμή 100 μιλς

Αρ. φύλλου 122

Στις άλλες σελίδες

- ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΑ ΦΩΛΚΛΑΝΤ
- ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΥΠΕΡΓΑΤΩΝ
- ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΑ.ΣΥ.ΔΥ
- ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ
- ΜΙΝΙΜΟΥΜ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΗ.ΚΟ — Α.Κ.Ε.Λ
- ΟΜΙΛΙΑ ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ ΣΤΗ ΛΑΡΝΑΚΑ
- ΛΕΝΙΝ ΙΜΙΘΕΟΣ Ή ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ
- ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣΜΟΣ

Προεδρικές εκλογές

Η ΕΔΕΚ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΩΣΕΙ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΔΙΕΞΟΔΟ

Καμμία συνεργασία με κανένα δεξιο κόμμα, άμεση ή έμμεση, δεν βοηθά την εργατική τάξη: την υποδουλώνει και την αποπλίζει απέναντι στον ταξικό εχθρό.

Η διαμάχη που ξέσπασε ανάμεσα στην Κυπριακή και την Ελληνική Κυβέρνηση και ακόμα συνεχίζεται χωρίς προοπτική να σταματήσει, δείχνει όσο κανένα άλλο γεγονός τα τελευταία χρόνια την αδυναμία των αριστερών ηγετών τόσο της Ελλάδας όσο και της Κύπρου ν' ανταποκριθούν στις ιστορικές τους ευθύνες.

Η διαμάχη έχει δώσει μια πρωτοφανή ένταση στην αντικομμουνιστική υστερία της δεξιάς μπροστα στην οποία τα αριστερα κόμματα αποδείχτηκαν ανίκανα ν' αντιπαρατάξουν μια αποτελεσματική άμυνα. Κι αυτο παρα το γεγονός ότι οι συνθήκες σήμερα είναι ευνοϊκές όχι μόνο για άμυνα αλλά ακόμα και για νικηφόρα επίθεση.

Στη ρίζα της διαμάχης βρίσκεται η συνεργασία ΔΗΚΟ — ΑΚΕΛ και το μίνιμουμ πρόγραμμα. Απο τις αλληπάλληλες δηλώσεις των δυο κυβερνήσεων φαίνεται πως υπάρχει σημαντική διαφορά αντίληψης στο θέμα της «διεθνοποίησης» του Κυπριακού. Απο τη μια το μίνιμουμ πρόγραμμα αντιλαμβάνεται το θέμα σαν μια επίμονη συνέχεια του άκαρπου διαλόγου των ενδοκυπριακών συνομιλιών με μια παράλληλη διπλωματική δραστηριότητα στα Ηνωμένα Έθνη και άλλα διεθνή βήματα. Απο την άλλη η Ελληνική Κυβέρνηση φαίνεται να στοχεύει στην αποκάλυψη του αδιεξόδου των ενδοκυπριακών, με την διακοπή τους σε κάποιο στάδιο, δημιουργώντας έτσι συνθήκες ελαφρής κρίσης που θα έσπρωχνε τις δυτικοευρωπαϊ-

κές κυβερνήσεις και ιδιαίτερα την Ευρωπαϊκή Σοσιαλδημοκρατία σε κάποιο είδους πίεση πάνω στη Τουρκία για ένα συμβιβασμό.

Και στις δυο περιπτώσεις το Κυπριακό αντιμετωπίζεται πάνω σε αποκλειστικά εθνική βάση με ολοκληρωτικό παραμερισμό των ταξικών αντιθέσεων στον Κυπριακό χώρο. Είναι ανόητο να περιμένει κανείς ότι ο Ντεκτας ή η Τουρκική Χούντα είναι δυνατό να δεχτούν μια λύση του Κυπριακού «εθνικά αποδεχτή» για τους ελληνοκυπρίους τη στιγμή που διαθέτουν σαφή στρατιωτική υπεροχή στο νησί. Η μόνη δυνατή λύση πάνω στη βάση των συνομιλιών Κυπριακής Κυβέρνησης - Ντεκτάς θα είναι αναγκαστικά μια διχοτομική λύση με δευτερεύουσας σημασίας αναπροσαρμογές στη διαχωριστική γραμμή. Ούτε και είναι δυνατό να υπάρξει διαφορετική λύση με την παρέμβαση της σοσιαλδημοκρατίας.

Ο τομέας όπου ο Ντεκτας και η Τουρκική χούντα δεν διαθέτουν υπεροχή είναι στο ταξικό ισοζύγιο. Φυσικά σε μια ταξική αντιπαράθεση θα έχουν σύμμαχους τους Έλληνες και Ελληνοκύπριους αστούς αλλά αυτο δεν αντισταθμίζει την τεράστια δύναμη ενός μετώπου της εργατικής τάξης της Κύπρου της Ελλάδας και της Τουρκίας. Η σύμπληξη αυτού του μετώπου έπρεπε νάναι το κύριο μέλημα των αριστερών ηγετών και η κύρια προοπτική τους για τη λύση του Κυπριακού.

Την κύρια ευθύνη για τον αποπροσανατολισμό της

Ανακοίνωση της Αρ. Πτέρυγας για την παρέμβαση Παπανδρέου

Η κατάσταση που διαμορφώθηκε σχετικά με τις προεδρικές εκλογές του 83 μετά την επίθεση της Ελληνικής Κυβέρνησης στη συνεργασία ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ και την έμμεση υποστήριξη της για υπερκομματικό υποψήφιο έχει προκαλέσει ανησυχία στο Κυπριακό λαό. Η παρέμβαση της Ελληνικής Κυβέρνησης χαιρέτιστη τόσο απο το Συναγερμο και τα μικρα κόμματα της δεξιάς όσο και απο την ΕΔΕΚ ενω προκάλεσε την οργη του ΑΚΕΛ που την παραλλήλησε με τις παρεμβάσεις της χούντας.

Μπροστα σ' αυτη την κατάσταση θεωρούμε υποχρέωση μας να κάμουμε καθαρή τη θέση μας στον Κυπριακό λαο σχετικά με το θέμα.

1. Θεωρούμε τη συνεργασία του ΑΚΕΛ με το ΔΗΚΟ εγκατάλειψη των γενικότερων συμφερόντων της εργατικής τάξης απο μέρους της ηγεσίας του ΑΚΕΛ και καιροσκοπική συμμαχία με τον ταξικό εχθρό. Η συνεργασία με αστικά κόμματα ανη να προστατέψει την εργατική τάξη την αφήνει ιδεολογικά αποπλισμένη στις επιθέσεις της δεξιάς.
2. Η παρέμβαση της Ελληνικής Κυβέρνησης θεληματικά ή όχι αποτελεί «επέμβαση στις εσωτερικές υποθέσεις της Κύπρου». Είναι αδύνατο για οποιαδήποτε «εξωτερική» δύναμη και ιδιαίτερα για την κυ-

βέρνηση της Ελλάδας να ενδιαφέρεται για την Κύπρο χωρις να επεμβαίνει σε τελευταία ανάλυση στα εσωτερικά θέματα. Είναι υποκριτικό απο μέρους της ηγεσίας του ΑΚΕΛ να καταδικάζει την Ελληνική Κυβέρνηση πάνω σ' αυτη τη βάση όταν μέχρι πρόσφατα χαιρέτιζε παρόμοιες ενέργειες της Ελληνικής Κυβέρνησης υπερ του Κυπριανου και χαιρέτιζε υποστήριξη άλλων κυβερνήσεων και πολιτικών κομμάτων προς το κοινό πρόγραμμα ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ.

3. Η παρέμβαση της Ελληνικής Κυβέρνησης δεν μας ικανοποιεί, όχι γιατι είναι «επέμβαση στις εσωτερικές υποθέσεις της Κύπρου» αλλά γιατι όπως έγινε δημιουργει προβλήματα για το Κυπριακό Εργατικό Κίνημα. Η σοσιαλιστική κυβέρνηση της Ελλάδας ώφειλε να υποστηρίξει τους φυσικούς της συμμάχους στην Κύπρο, την Κυπριακή Εργατική Τάξη, προωθώντας τη συνεργασία ΕΔΕΚ - ΑΚΕΛ για μια αριστερή Κυβέρνηση και, αν το ΑΚΕΛ επέμενε στην υποστήριξη του Κυπριανου, να δώσει την αμέριστη συμπαράσταση της στην υποψηφιότητα

Λυσσαριδη. Δυστυχως η αναφορά σε «Πρόεδρο όλων των Κυπρίων» θα μπορούσε να ερμηνευθει σαν έμμεση υποστήριξη της υποψηφιότητας Ιωαννιδη.

4. Υποστήριξη προς τον Ι-

ωαννιδη ή οποιοδήποτε άλλο «υπερκομματικό» υποψήφιο δεν προσφέρει καμμία διέξοδο για την εργατική τάξη. Αντίθετα υποστήριξη στον Ιωαννιδη, ο οποίος για να έχει οποιοσδήποτε δυνατότητες εκλογικής επιτυχίας θα πρέπει να στηριχθει στον Συναγερμο, θα σημαίνει βοήθεια στη δεξιά να λύσει τα εσωτερικά της προβλήματα και να προχωρήσει σε κτυπήματα ενάντια στην εργατική τάξη.

5. Η ΕΔΕΚ αποτελεί σήμερα τη μοναδική διέξοδο για την εργατική τάξη. Πρέπει με θάρρος να διαχωρήσει με σαφήνεια τη θέση της απο την αντικομμουνιστική υστερία της δεξιάς και να καλέσει το ΑΚΕΛ να εγκαταλείψει την συνεργασία με τον Κυπριανου για ένα κοινό μέτωπο της αριστερας. Αν η ηγεσία του ΑΚΕΛ επιμένει στην πολιτική της ταξικής συνεργασίας η ΕΔΕΚ μπορεί να κερδίσει τις εργατικές μάζες με ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα ριζοσπαστικών οικονομικοκοινωνικών αλλαγών και ένα ανένδοτο αγώνα για την εξουσία της εργατικής τάξης.

6. Η Αριστερή Πτέρυγα είναι αποφασισμένη να δώσει όλες τις δυνάμεις στον αγώνα για την επιτυχία της ΕΔΕΚ στις προεδρικές εκλογές του 83.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΔΕΚ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ ΜΑΗΣ 1982

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΦΩΛΚΛΑΝΤ

Στο όνομα 1800 Βρεττανων υπηκόων και μιας έκτασης μερικων χιλιάδων τετραγωνικων μιλίων, δεκάδες χιλιάδες Βρεττανοι κι Αργεντινοι στρατιώτες αλληλοσκοτώνονται σ' ένα εξοντωτικό πόλεμο για την κυριαρχία πάνω στα νησια Φώλκλαντ. Οι κάτοικοι των νησιων δεν έχουν καν ρωτηθει. Ο τελικός απολογισμός των θυμάτων πολυ πιθανο να ξεπερνα τους κατοίκους των νησιων. Για τον πόλεμο θα πληρώσουν οι δυο λαοι με τα θύματα τους και με τα οικονομικα βάρη που θα τους επιφορτισουν.

Σ' αυτο τον πόλεμο συγκρούονται τα συμφέροντα των άρχουσων τάξεων δυο καπιταλιστικων χωρων. Η Βρετανία προσπαθει να περισώσει τα απομεινάρια μιας μεγάλης ιμπεριαλιστικής δύναμης, και το κύρος της στο διπλωματικο τομέα και ανάμεσα στους συμμάχους της. Η Αργεντινη χούντα προσπαθει να εκμεταλλευτεί τις οικονομικές δυνατότητες που παρέχουν τα Φώλκλαντ· κατα κύριο όμως λόγο προσπαθει να εξωτερικεύσει εσωτερικές αντιθέσεις, δημιουργώντας μια βαλβίδα ασφαλείας για την τεράστια αγανάκτηση που συσσωρεύεται στις μάζες ενάντια στη χουντική διακυβέρνηση.

Για την εξυπηρέτηση αυτων των συμφερόντων θυσιάζονται οι Βρεττανοι κι οι Αργεντινοι στρατιώτες.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΗΣ;

Στην περίπτωση της Βρετανίας το ερώτημα δεν χωρει συζήτηση. Τα Φώλκλαντ αποτελούν το τελευταίο απομεινάρια της Βρετανικής αποικιοκρατίας. Η κατοχή ενός μέρους του πλανήτη 4.000 μίλια μακριά από την μητρόπολη δεν χωρει σε καμια λογική παρα μόνο την ιμπεριαλιστική.

Η Αργεντινη ζητα την κυριαρχία των νησιων εδώ κι 150 περίπου χρόνια. Ποτε στο παρελθον δεν τόλμησε να καταλάβει με τη βία γιατί δεν ήταν αρκετα δυνατη για μια αναμέτρηση με τη Βρετανία. Εδαφολογικά τα νησια ανήκουν στην Αργεντινη γιατί από μόνο τους είναι πολυ μικρα για να σταθουν σαν ανεξάρτητες οικονομικές οντότητες. Η οικονομία τους είναι απόλυτα εξαρτημένη απ' αυτη της Αργεντινης.

Οι 1800 κάτοικοι των Φώλκλαντ είναι απο καταγωγής Βρεττανοι και εξακολουθουν να νοιώθουν τέτοιοι. Η γλώσσα τους είναι η Αγγλική και δεν μιλουν, καν, Ισπανικά. Στες συζητήσεις που γίνονται απο χρόνια για το μέλλον των Φώλκλαντ, οι προσπάθειες σταδιακής προσάρτησης των νησιων στην Αργεντινη προσέκρουαν πάντα, ανάμεσα σ' άλλα, και στην επίμονη άρνηση των κατοίκων να δεχτούν την Αργεντινοποίηση. Η εφαρμογή του δικαιώματος του λαου των Φώλκλαντ για αυτοδιάθεση, - δικαίωμα το οποίο δεν μπορεί ν' αφαιρεθει μόνο και μόνο επειδή οι κάτοικοι είναι λίγοι - δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρα την παραμονή τους κάτω από Βρετανική κυριαρχία και η κατάληψη τους απο την Αργεντινη σημαίνει καταπάτηση του δικαιώματος για αυτοδιάθεση.

Πίσω απο τις απαιτήσεις των Αργεντινων για τα Φώλκλαντ δεν κρύβεται καμια συμπάθεια για τους κατοίκους των νησιων ή οποιαδήποτε μεγάλη ιδέα για εθνική ολοκλήρωση, αλλά, απλα και μόνο, η εξυπηρέτηση των συμφερόντων των Αργεντινων κεφαλαιο-

κρατων οι οποίοι θα μπορούν να εκμεταλλευτούν τα κοιτάσματα πετρελαίου που φαίνεται πως βρίσκονται στην περιοχή, την αλιεία των νησιων, και τον ορυκτο πλούτο της γειτονικής Ανταρκτικής.

ΟΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Αυτα όμως τα συμφέροντα δεν επέβαλλαν κατ' ανάγκη την κατάληψη των νησιων. Η Βρετανία πολυ πιθανο να δεχόταν να παραχωρήσει την εκμετάλλευση αυτων των πόρων σε Αργεντινους επιχειρηματίες σταδιακά ή μ' ένα μικρο μερίδιο. Ακόμα όμως κι αν η Αργεντινη χούντα ήταν αποφασισμένη να καταλάβει τα νησια, γιατί τώρα; Αν περίμενε, για παράδειγμα, ακόμη ένα μόνο χρόνο, θα μπορούσε να τα καταλάβει δίχως κανένα κίνδυνο γιατί η Βρετανική κυβέρνηση είχε αποφασίσει μέσα στους επόμενους 12 περίπου μήνες να ξεκάνει τον πολεμικο της στόλο και να στηρίξει την «άμυνα» της αποκλειστικά σε πυρηνικούς πυραύλους. Μετα, η Αργεντινη χούντα θα μπορούσε να περιμένει μέχρι την άνοδο του Εργατικού κόμματος στην εξουσία το οποίο οπωσδήποτε θα ακολουθούσε μια πολυ λιγώτερο φιλοπόλεμη στάση απ' αυτη της Θάτσερ.

Η πραγματικότητα όμως είναι πως ο Γκαλτιέρι δεν μπορούσε να περιμένει. Η λαϊκή αγανάκτηση εναντίον της χουντικής διακυβέρνησης φούντωνε όλο και πιο πολυ. Τρεις μόνο μέρες πριν απο την κατάληψη οι μάζες των εργατων στο Μπουένος Άιρες διαδήλωναν την οργη τους για τη χούντα στους δρόμους της Αργεντινης πρωτεύουσας. Η κατάληψη των νησιων ήταν για τον Γκαλτιέρι μια απελπισμένη προσπάθεια να ξεφουσκώσει το κύμα που υψωνόταν απειλητικά εναντίον του και να μετατρέψει την οργη ενάντια στη χούντα σε οργη ενάντια στον Βρετανικο Ιμπεριαλισμο.

ΟΙ ΜΑΡΞΙΣΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Στα πλατια λαϊκα στρώματα η σύγκρουση Βρετανίας - Αργεντινης έχει πάρει το χαρακτήρα της επίθεσης του Νατοϊκού Ιμπεριαλισμου ενάντια, σ' ένα λαο της Λατινικής Αμερικής. Στο πλευρο της Βρετανίας βρίσκονται οι συμμάχοι της στο ΝΑΤΟ. Στο πλευρο της Αργεντινης χούντας βρίσκονται οι διάφοροι προοδευτικοι και αντιίμπεριαλιστες με επικεφαλής τη Σοβιετική Ένωση.

Αυτου του είδους η ανάλυση δεν έχει καμια σχέση με τον Μαρξισμό.

Η στάση των Μαρξιστων απέναντι στον πόλεμο δεν καθορίζεται ποτε απο συναισθηματικούς ή ηθικούς λόγους. Ούτε μπορεί ποτε να εξαρτάται απο το ποιος ξεκίνησε πρώτος τον πόλεμο. Ο πόλεμος δεν είναι παρα προέκταση της

Στο βωμο των αστικων συμφερόντων θυσιάζονται εκατοντάδες Αργεντινοι και Βρεττανοι στρατιώτες

πολιτικής - δεν είναι παρα ο ίδιος ο καπιταλισμος στην πιο απάισια του μορφή.

Για τους Μαρξιστες ο καθοριστικός παράγοντας είναι τα ταξικά συμφέροντα τα οποία παίζονται στον πόλεμο. Για ποιων τάξεων τα συμφέροντα διεξάγεται ο πόλεμος, και ποιων τάξεων τα συμφέροντα εξυπηρετούνται.

Στην περίπτωση του πολέμου για τα νησια Φώλκλαντ, συγκρούονται τα πολιτικο-οικονομικα συμφέροντα δυο αστικων τάξεων. Δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε καμια απο τες δυο, αλλα, απεναντίας, καταδικάζουμε ανεπιφύλακτα και τες δυο, θεωρώντας τες εξ ίσου υπεύθυνες για τα δεινα που προκαλουν στους λαους τους.

Η Αργεντινη δεν είναι καμια φτωχη, υπανάπτυκτη χώρα, θύμα του αποικισμου μιας ιμπεριαλιστικής δύναμης, στην οποία, επομένως, οι Μαρξιστες και το εργατικο κίνημα θάπρεπε να συμπαρασταθουν. Η Αργεντινη είναι απο τες πιο ανεπτυγμένες χώρες της Λατινικής

Αμερικής: οι σχέσεις παραγωγής είναι καθαρά καπιταλιστικές χωρίς ούτε ίχνος φεουδαρχισμού, με ανεπτυγμένη βιομηχανία και το 86% του πληθυσμου της να κατοικουν στις πόλεις. Και δεν μπορεί να θεωρηθει θύμα αποικισμου γιατί τα νησια δεν κατοικήθηκαν ποτε απο Αργεντινους.

Η κατάληψη των νησιων έγινε για να εξυπηρετηθουν τα πολιτικο-οικονομικα συμφέροντα των Αργεντινων μεγαλοαστων. Σαν τέτοια η ενέργεια της Αργεντινης αποτελεί ιμπεριαλιστική επέμβαση στα Φώλκλαντ.

Η ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ

Η κατάληξη των Φώλκλαντ απο την Αργεντινη προκάλεσε άμεσα την παραίτηση του Βρετανου υπουργου εξωτερικων, Λόρδου Κάρρινγκτον, ο οποίος θεωρήθηκε υπεύθυνος για την «εθνική προσβολή» που υπέστη η Βρετανία. Η διατήρηση της ίδιας της πρωθυπουργου Θάτσερ στην εξουσία, στηριζόταν κατ' επέκταση αποκλειστικά και μόνο στο αν μπορούσε να αποκαταστήσει το χαμένο γόντρο της χώρας της. Με την οργάνωση απο την Βρετανία, του μεγαλύτερους πολεμικου στόλου απο την εποχή του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου, ο Γκαλτιέρι αντιμετώπιζε την πιθανότητα μιάς ολοκληρωτικής ήττας με την ανακατάληψη των νησιων απο

τους Βρεττανους. Ήταν όμως πολυ αργα για να κάνει πίσω, γιατί μια τέτοια ενέργεια θα ισοδυναμούσε με πώση της Χούντας που θα ακολουθείτο απο επαναστατικές εκρήξεις στο χώρο της Λατινικής Αμερικής. Στη σύγκρουση και ο Γκαλτιέρι και η Θάτσερ είναι αναγκασμένοι να φανουν νικητες, σαν ο μόνος τρόπος για να διατηρηθει ο καθένας απο αυτους στην εξουσία. Το να μπορέσει να παρουσιασει, όμως, και ο ένας και ο άλλος σαν νικητης στο λαο του είναι πρακτικά αδύνατο. Μια ήττα για την Αργεντινη φαίνεται σαν η πιο πιθανή εξέλιξη και κάτι τέτοιο θα έχει σαν αναπόφευχτο αποτέλεσμα την πώση της Χούντας.

Αυτο η Θάτσερ το βλέπει με λύπη. Γιατι ήταν πάντα πιστος φίλος και σύμμαχος όλων των αντιδραστικων και καταπιεστικων καθεστώτων. Και δεν είναι με καμια ευχαρίστηση που βλέπει τον επαναστατικο αναβρασμο που θ' ακολουθήσει την πώση της Χούντας. Δεν έχει όμως εκλογη, γιατί η δική της διατήρηση στην εξουσία στηρίζεται σε τελευταία ανάλυση στη πτώση του Γκαλτιέρι.

Μια Βρετανική νίκη όμως δεν σημαίνει καθόλου πως λύνονται και τα προβλήματα της Θάτσερ. Είναι ορθο πως σήμερα μέσα στον εθνικιστικο πυρετο που επικρατεί στη Βρετανία, η δημοτικότητα της Θάτσερ έχει ανεβει. Σ' αυτο συμβάλλει η ανικανότητα της δεξιάς ηγεσίας του εργατικού κόμματος να προσφέρει μια πιστική εναλλακτική πορεία. Με το να υποστηρίζουν την αποστολή της Βρετανικής αρμάδας στα Φώλκλαντ αλλα όχι την χρήση της και με το να επικαλούνται διάφορες παραγράφους απο τον καταστατικο χάρτη του ΟΗΕ (ενος οργανισμού ο οποίος κατανα τα εντελως άχρηστος στην παραμικρή διαφωνία ενος απο τα ενδιαφερόμενα μέρη) δίνουν στις Βρετανικές μάζες την εντύπωση μιας στείρας αντιπολιτευτικής στάσης.

Αυτη η δημοτικότητα της Θάτσερ όμως δεν μπορεί να διαρκέσει πολυ. Το τέλος του πολέμου θα φέρει και τον απολογισμό του πολέμου. Ακόμα κι αν τα θύματα είναι λίγα, οι δαπάνες για τον πόλεμο είναι τόσο μεγάλες που για την αρρωστημένη Βρετανική οικονομία είναι αδύνατο να αντέξει. Για την πληρωμή των δαπανων θα πρέπει να κτυπηθει ακόμη περισσότερο το βιοτικο επίπεδο των Βρετανικων μαζων, ενω τα τεράστια χρέη και δάνεια που θα χρειαστει η κυβέρνηση θα ριξουν την οικονομία σε ακόμα μεγαλύτερο χάος.

Ο πόλεμος εβαλέ την Αμερικανική εξωτερική πολιτική μπροστα σ' ένα ρομαντικο δίλημμα. Γιατι είναι σε καθεστώτα οπως αυτα του Γκαλτιέρι που στηρίζονται οι ΕΠΑ για να αναχαιτίσουν την επαναστατική ορμή των Λατινοαμερικανικων μαζων. Ο πόλεμος Αργεντινης - Βρετανίας δημιούργησε ενα τεράστιο ρήγμα στην Αμερικανική εξωτερική πολιτική. Ο Ρήγκαν όμως ήταν αναγκασμένος να υποστηρίξει την Βρετανία. Οσο οδυννηρη κι αν ήταν η εγκατάλειψη των Αργεντινων συνεταιριων του, δεν θα μπορούσε να θυσιάσει το ΝΑΤΟ για χάρη τους.

ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΛΥΣΟΥΝ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ο πόλεμος για τα Φώλκλαντ είναι παράγωγο των αντιφάσεων που μαστίζουν τον παγκόσμιο καπιταλισμο και αποτέλεσμα των εσωτερικων αντιθέσεων της Βρετανίας και της Αργεντινης. Οπως και σ' ένα σωρο αλλα προβλήματα έτσι και σε τούτο ο καπιταλισμος δεν μπορεί να προσφέρει καμιά λύση. Οσο υπάρχει καπιταλισμος, τα Φώλκλαντ θα ανήκουν ανεξάρτητα απο το τι θέλουν οι κάτοικοι τους, στον πιο δυνατο.

Οι φωνες υπερ της ειρήνης και οι αντιπολεμικές διαδηλώσεις που γίνονται στη Βρετανία δεν μπορούν να προσφέρουν καμια πειστική προοπτική στις Βρετανικές μάζες. Τα συνήματα των ειρηνοφίλων - πίσω απο τα οποία βρίσκεται το κομμουνιστικο κόμμα Αγγλίας - για σταμάτημα του πολέμου και ανάκληση του πολεμικου στόλου δεν μπορούν να φέρουν κανένα αποτέλεσμα. Απο ποιον ζητουν να ανακαλέσει τον στόλο; Απο την Θάτσερ;(!)

Το σύνθημα για σταμάτημα του πολέμου, αν είναι νάχει νόημα, πρέπει να συνοδεύεται απο το αίτημα για ανατροπή της κυβέρνησης και σοσιαλιστική μεταρρύθμιση της κοινωνίας. Μόνο μια σοσιαλιστική Βρετανία μπορεί να θέσει τέρμα στον ανώφελο πόλεμο, καλώντας τις Αργεντινες μάζες να προχωρήσουν στην ανατροπή της δικής τους αρχουσας τάξης και στην σοσιαλιστική της δικής τους κοινωνίας. Το ίδιο ισχύει και απο την πλευρα των Αργεντινων Μαρξιστων, οι οποίοι εξηγώντας τους λόγους για τους οποίους ο Γκαλτιέρι προχώρησε στην κατάληψη των Φώλκλαντ, αναπτύσσουν τη σοσιαλιστική συνείδηση των εργατων προπαγανδίζοντας υπερ της πτώσης της Χούντας και της σοσιαλιστικής αλλαγής.

Οι Μαρξεστικές δυνάμεις είναι βέβαια πολυ μικρες ακόμα στις δυο χώρες για να μπορέσουν να επηρεάσουν αποφασιστικά τες εξελίξεις. Οι τοποθετήσεις τους παραμένουν οι ίδιες ανεξάρτητα απο τη δύναμη τους: ταξική ανάλυση του πολέμου με στόχο την ανάπτυξη σοσιαλιστικων συνειδήσεων. Η υπαρχή ενος μαζικου μαρξιστικού κινήματος στις δυο χώρες θα έκανε δυνατη την αποτελεσματική μεταφορά στην εργατική τάξη των πραγματικων λόγων για τους οποίους γίνεται ο πόλεμος και το σπρώξιμο των πραγμάτων μέχρι την ταξική σύγκρουση για την ανατροπή των αστων. Κάτω απο διαφορετικές πιο ευνοϊκές για τες Μαρξεστικές δυνάμεις συνθήκες, ο εθνικιστικός πόλεμος Βρετανίας - Αργεντινης θα μπορούσε να μετατραπει σε επαναστατικο πόλεμο για την ανατροπή των Βρεττανων και Αργεντινων αστων, και για την αξιοποίηση των οικονομικων δυνατοτήτων των νησιων Φώλκλαντ μέσα στα πλαίσια της σοσιαλιστικής συνεργασίας των δυο λαων.

ΣΟσιαλιστική ΕΚΦΡΑΞΗ

Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΔΕΚ ΝΑ ΑΝΑΛΟΓΙΣΤΕΙ ΤΙΣ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ

Ενω μας απομένουν 9 μόνο μήνες πριν τις πιο σημαντικές εκλογές στην ιστορία της Κύπρου οι πολιτικές καταστάσεις έχουν διαμορφωθεί με τέτοιο τρόπο ώστε να ευνοούν αφάνταστα το Σ.Κ. ΕΔΕΚ σε αυτό έχουν συντείνει μια σειρά από παράγοντες: Η οικονομική και κοινωνική κρίση, αποτέλεσμα της παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμού και των προβλημάτων που έχουν επισφραγιστεί από την πολύχρονη κυριαρχία της δεξιάς στην Κύπρο· το συνεχιζόμενο και διευρυνόμενο ριζικό θέμα· η κατάρρευση, ιδιαίτερα μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα, του μύθου πως η Κύπρος δεν σηκώνει σοσιαλιστικές αριστερές κυβερνήσεις· η συνέχιση και επισημοποίηση της υποστήριξης της ηγεσίας του ΑΚΕΛ προς μια χρεωκοπημένη κυβέρνηση, την πιο διεφθαρμένη ίσως που γνώρισε η Κυπριακή κοινωνία μετά την Ανεξαρτησία.

Όλες αυτές οι συνθήκες έχουν δημιουργήσει όλες τις προϋποθέσεις για την απόρριψη από τις πλατιές μάζες του κυπριακού λαού, τόσο του σάπιου καπιταλιστικού κοινωνικού συστήματος όσο και της πολιτικής της συνεργασίας της αριστεράς με τους αστούς. Έχουν ταυτόχρονα ανοίξει διάπλατα το δρόμο στην ΕΔΕΚ - μια και η ηγεσία του ΑΚΕΛ ακολουθεί τη γνωστή πολιτική του - για να αποτελέσει την εναλλακτική λύση εξουσίας για την εργατική τάξη και την Κυπριακή αριστερά.

Τέτοιες ευκαιρίες σπάνια παρουσιάζονται σε κόμματα και κινήματα.

Η ΕΔΕΚ είχε αυτή την ευκαιρία και το 1976. Δύο χρόνια πριν μετατρέπεται σε ένα μαζικό κόμμα ακριβώς γιατί έδινε αγωνιστική διέξοδο στις μάζες με τη στάση του κόμματος στο πραξικόπημα. Ήταν τότε που αναγνωρίστηκε και σαν το δεύτερο - πιο αγωνιστικό και πιο αριστερό - κόμμα της εργατικής τάξης. Αντι όμως το 1976 το κόμμα, όπως τότε υποστήριζε τα αριστερά στελέχη και μέλη - πολλοί από τους οποίους σήμερα είναι αποβλήσιμοι - να ακολουθήσει μια ταξική πολιτική καλώντας το ΑΚΕΛ σε συνεργασία για ανάδειξη αριστερής βουλής κι αρνιόμενο να συνεργαστεί με τον Κυπριανό και το ΑΚΕΛ, ακολούθησε το ΑΚΕΛ στην πολιτική της συνεργασίας των τάξεων. Μοιράστηκε έτσι μαζί με το ΑΚΕΛ τις ευθύνες των ενεργειών μιας χρεωκοπημένης κυβέρνησης. Ταυτόχρονα έγινε συνεργός στην άνοδο του Συναγερμού που εκμεταλλεύτηκε δημογωγικά αυτή τη χρεωκοπία. Παρόμοια ευκαιρία παρουσιάστηκε το 1978 με τις προεδρικές εκλογές. Πάλι η ηγεσία του κόμματος, με πρωταγωνιστή τον συν. Βάσο Λυσαριδίδη, αρνήθηκε να ακολουθήσει τις επιθυμίες της βάσης κι απόσυρε την υποψηφιότητα στις εκλογές.

Αυτή η προϊστορία, συνδοσιασμένη με την άρνηση της ηγεσίας της ΕΔΕΚ να προβάλλει μια ταξική αριστερή πολιτική στις βουλευτικές εκλογές του 1981 (αντίθετα φλέπταρε με «προσωπικότητες» της «πατριωτικής αστικής τάξης» αποβάλλοντας την ίδια στιγμή τα ηγετικά αριστερά στελέχη από το κόμμα) οδήγησε την ΕΔΕΚ στον περιορισμό της εκλογικής της δύναμης στο 8%.

Έστω όμως με το μικρό αυτό ποσοστό οι αντικειμενικές συνθήκες, που ήταν αναπόφευκτο να δημιουργηθούν στην Κύπρο, έδωσαν σήμερα στην ΕΔΕΚ μια θέση κλειδί στα πολιτικά πράγματα του τόπου. Αν, μαθαίνοντας από τις εμπειρίες και τα λάθη του παρελθόντος, η ΕΔΕΚ προχωρούσε - όπως υποστήριζε φορτικά η Σοσ. Εκφραση - στο κάλεσμα προς το ΑΚΕΛ για συνεργασία στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος για κατάληψη της εξουσίας, θα έβαζε την ηγεσία του ΑΚΕΛ μπροστά στις ευθύνες της και θα κέρδιζε τις καρδιές των μελών και υποστηρικτών του πιο μαζικού κόμματος της εργατικής τάξης προβάλλοντας σαν αριστερή λύση εξουσίας για τους Κύπριους εργαζόμενους.

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ έχει ακόμα το χρόνο να ακολουθήσει αυτή την πολιτική. Αντίθετα όμως: α) Φαίνεται να εγκαταλείπει ξανά την ταξική πολιτική μιλώντας για Μέτωπα Εθνικής Σωτηρίας, για «συμφιλίωση» και για υποψήφιο πρόεδρο όλων των Κυπρίων (β) Κριτικάρει μεν τη συνεργασία ΔΗΚΟ - ΑΚΕΛ χωρίς όμως να εξηγα σταθερά και πειστικά την ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ της διαφοροποίηση (γ) Αρνείται να διαφοροποιήσει πειστικά τη θέση της από τον αντικομμουνισμό των δεξιών εφημερίδων και του Συναγερμού κι από τη συγκεκριμένη παρέμβαση του Παπανδρέου και της Σοσιαλδημοκρατίας. (δ) Εναγκαλιέται τους Βίλλυ Μπραντ που μερικά χρόνια πριν ήταν ανάθεμα για το κόμμα (ε) Δεν φαίνεται να προωθεί ένα πρόγραμμα για σοσιαλιστική λύση στο Κυπριακό (ενιαίο αντιϊμπεριαλιστικό, αντικαπιταλιστικό μέτωπο με τους Τ/Κύπριους) και σοσιαλιστικά κοινωνικοοικονομικά μέτρα.

Η κατάσταση αυτή έχει δημιουργήσει μια χωρίς προηγούμενο αναστάτωση και προβληματισμό στη βάση του κόμματος. Αυτός ο προβληματισμός πρέπει να μετατραπεί σε δυναμική αποτελεσματική πίεση προς την ηγεσία του κόμματος για αλλαγή πορείας. Σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, η ΕΔΕΚ χρειάζεται να βασιστεί στο κόμμα για να προχωρήσει μπροστά. Για να το κάνει αυτό πρέπει να απελευθερωθεί από το θανάσιμο εναγκαλισμό της δεξιάς και της σοσιαλδημοκρατίας και μαζί με τους δεκάδες τίμιους αγωνιστές της βάσης, αποβλήσιμους και μη, να μπει σε ένα ανένδοτο μεθοδευμένο αγώνα για την κατάληψη της εξουσίας.

Αυτοί που ηγούνται σήμερα στην ΕΔΕΚ πρέπει επιτέλους να συνειδητοποιήσουν τις ιστορικές τους ευθύνες.

Ας μην καταστρέψουν ξανά την μοναδική ευκαιρία που παρουσιάζεται στο κόμμα και που μπορεί να μη ξαναπαρουσιαστεί. Ούτε τα στελέχη, ούτε τα μέλη, ούτε η εργατική, τάξη ούτε η ιστορία θα τους συγχωρήσει ποτέ κάτι τέτοιο.

ΟΙ ΤΥΠΕΡΓΑΤΕΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Διδάγματα για το μέλλον

Είναι δύσκολο να βρει κανείς τυπογραφείο το οποίο να μην είναι υπερφορτωμένο με δουλειές. Οι εργάτες όλοι ανεξαιρέτως σχεδόν των τυπογραφείων είναι αναγκασμένοι να δουλεύουν συνεχώς κάτω από τεράστια πίεση και με ιδιαίτερη ένταση. Πολύ συχνά, ο μόνος τρόπος για να διεκπιανωθούν οι εργασίες των τυπογραφείων, είναι οι εργάτες να δουλεύουν πολλές ώρες όβερ-τάϊμ.

Στα κέρδη βέβαια των εργοδοτών δεν γίνεται κανένας έλεγχος. Έτσι, όταν οι εργάτες των τυπογραφείων έβαλαν, με τη λήξη της προηγούμενης σύμβασης, τα μισθολογικά τους αιτήματα, οι εργοδότες βρέθηκαν καταχρεωμένοι και ανίκανοι (όπως υποστήριξαν) να τα ικανοποιήσουν.

Το 1/4 περίπου των τυπεργατών δουλεύει σε τυπογραφικές επιχειρήσεις που ανήκουν στον Σύνδεσμο Βιομηχάνων. Παραδοσιακά, οι συντεχνίες διαπραγματεύονται με τους εργοδότες που ανήκουν στο Σύνδεσμο, και οποιαδήποτε συμφωνία επέλθει γίνεται αυτόματα αποδεκτή κι απ' αυτούς που βρίσκονται εκτός του Συνδέσμου.

Τον περασμένο Γενάρη, οι εργάτες ζήτησαν μέσω των συντεχνιών τους αύξηση \$5,500 μιλς για χρονική διάρκεια 2 χρόνων - δηλ. αύξηση \$2.750 μιλς για κάθε χρόνο μέχρι το τέλος του '83. Μπροστά στην επίμονη άρνηση των εργοδοτών να ικανοποιήσουν το αίτημα, οι εργάτες αποφάσισαν την Τετάρτη 6 του Μάη να κατεβουν σε απεργία διαρκείας. Παράλληλα η συνέλευση των εργατών πήρε την απόφαση να προσεγγίσουν οι εργάτες των τυπογραφείων που βρίσκονται έξω από το Σύνδεσμο Βιομηχάνων. Τα αιτήματα θα έμπαιναν μπροστά σε κάθε ένα απ' αυτούς τους εργοδότες ξεχωριστά, και όποιος αρνιόταν να τα ικανοποιήσει θα αντιμετώπιζε το ενδεχόμενο απεργίας στην επιχείρησή του. Η απόφαση αυτή είχε τα ακόλουθα μειονεκτήματα:

1ον Οι ξεχωριστές διαπραγματεύσεις με τον κάθε εργοδότη έχουν σαν μοναδικό αποτέλεσμα το αποδυνάμωμα των εργατών γιατί από τη μια σημαίνουν χάσιμο πολύτιμου χρόνου κι από την άλλη επηρεάζουν μόνο τμήμα της βιομηχανίας κι όχι η βιομηχανία στο σύνολο της (αφού όσοι εργοδότες αποδεχτούν τα αιτήματα θα μπορούσαν να συνεχίσουν τις εργασίες τους).

2ον Ξεχωριστές διαπραγματεύσεις και τελική συμφωνία με τον κάθε εργοδότη θα ήταν εκ των πραγμάτων αδύνατη. Από τη μια γιατί δεν είναι νοητό εργάτες της ίδιας βιομηχανίας να πληρώνονται διαφορετικά από επιχείρηση σε επιχείρηση. Από την άλλη γιατί ο εργοδότης θα είχε κάθε δικαίωμα να ζητήσει χρονικά περιθώρια για να μελετήσει τα αιτήματα των συντεχνιών και κωλυσιεργώντας, να παρατραβήξει τις διαπραγματεύσεις μέχρι το σπάσιμο του ηθικού των απεργών.

3ον Για τους παραπάνω λόγους οι συντεχνίες δεν μπορούσαν να διαπραγματευτούν τα αιτήματα τους ξεχωριστά με τον κάθε εργοδότη. Αυτό το οποίο τελικά ζήτησαν από τους εκτός του Συνδέσμου εργοδότες, ήταν να υποσχεθούν πως θα αποδέχονταν για τη δική τους επιχείρηση στην τελική συμφωνία ανάμεσα στις συντεχνίες και τον Σύνδεσμο. Αυτό όμως είναι που οι εκτός του Συνδέσμου Εργοδότες κάνουν για ολόκληρα χρόνια! Το πιο φυσικό πράγμα γι' αυτούς ήταν να αποδεχτούν κι έτσι να συνεχίσουν ανεπηρέαστα τη λειτουργία των επιχειρή-

στιγμή, ξεκάθαρσ' όλους τους εργάτες πως η επιτυχία της απεργίας στηριζόταν στην συμπαράσταση των υπόλοιπων τυπεργατών. Ο τρόπος όμως με τον οποίο το θέμα αυτό έτυχε χειρισμού, προδικάζει την όλη προσπάθεια σε αποτυχία.

Μόνο ένας τρόπος υπήρχε για να κερδηθεί η ενεργός συμπαράσταση όλων των τυπεργατών στους απεργούς: το κάλεσμα τους σε απεργία για

σεων τους.

4ον Από τη στιγμή που έστω και μερικές επιχειρήσεις συνέχιζαν να δουλεύουν, οι εργοδότες οι οποίοι αντιμετώπιζαν απεργία θα μπορούσαν να μεταφέρουν μέρος των εργασιών τους σε αυτά τα τυπογραφεία (όπως και έγινε στην πραγματικότητα) Μ' αυτό τον τρόπο η απεργία θα τους επηρέαζε μόνο σε μερικό βαθμό.

Παρ' όλα τα αρνητικά της σημεία, η απόφαση αυτή είχε το εξής θετικό: ότι έμπαινε σε λειτουργία μια διαδικασία που θα έφερνε σε επαφή τους απεργούς εργάτες με αυτούς που συνέχιζαν ακόμη να δουλεύουν. Νοούμενου ότι η διαδικασία είχε υιοθετηθεί άμεσα και δυναμικά, υπήρχε χρόνος για να εντοπιστούν οι αδυναμίες της και να αναθεωρηθούν.

Δυστυχώς όμως, η απόφαση για προσέγγιση των υπόλοιπων τυπεργατών πάρθηκε την Τετάρτη 6 του μήνου (Μάη), οι συντεχνιακοί αποφάσισαν να ξεκινήσουν την επαφή με τα άλλα τυπογραφεία όχι πριν της Δευτέρας, 11 του μήνα. Αυτή η αδικαιολόγητη καθυστέρηση δεν μπορούσε να έχει κανένα άλλο αποτέλεσμα παρα την πτώση του ηθικού των απεργών.

Ενας από τους εργάτες της ΠΕΟ μας είπε πως οι συντεχνιακοί ήταν κάπως δικαιολογημένοι που καθυστέρησαν, γιατί ήταν βαρφορτωμένοι με τις οργανωτικές λεπτομέρειες της απεργίας. Η πραγματικότητα όμως είναι πως το κέρδιμα της συμπαράστασης των υπόλοιπων εργατών, θάπρεπε να μπει πρώτο στη λίστα των προτεραιοτήτων. Οι συντεχνιακοί θα μπορούσαν να παραβλέψουν ορισμένες από τις λεπτομέρειες (να τες αναθέσουν σε εργάτες) και να προχωρήσουν άμεσα στην επαφή με τα υπόλοιπα τυπογραφεία. Κι αν τελικά κι αυτοί ήταν αδύνατο, την ευθύνη μπορούσαν κάλλιστα να αναλάβουν οι αντιπρόσωποι των απεργών.

Με το ξεκίνημα της απεργίας οι εργάτες χαρακτηρίζονταν από ενθουσιασμό κι αποφασιστικότητα. Οι εργάτες των τυπογραφείων «Ζαβαλλή» μας είπαν ότι ήταν αποφασισμένοι να παλέψουν μέχρι εσχάτων. Στα τυπογραφεία «Κασουλίδη» μας είπαν πως τα ταμεία τους αρκούσαν για 6 βδομάδες απεργία, και πως ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν έρανο για να στηριχτεί η απεργία όσο καιρο χρειαζόταν. Ήταν δε, από την πρώτη

μια αποφασιστική εργατική νίκη, ήταν απαραίτητο να επεκταθούν τα αιτήματα σ' ολόκληρο τον κλάδο κι από τη στιγμή που έστω και ορισμένοι εργοδότες αρνιόντουσαν να τα ικανοποιήσουν, η απεργία θάπρεπε να καλύπτει όλους τους τυπεργάτες σ' όλα τα τυπογραφεία, με στόχο την ακινητοποίηση και το νέκρωμα της τυπογραφικής βιομηχανίας στο σύνολο της.

Ο διαχωρισμός που έγινε από τις συντεχνίες ανάμεσα στους τυπεργάτες που χρειάζονταν να απεργήσουν και σ' αυτούς που δεν χρειάζονταν, ήταν εντελώς λαθεμένος γιατί περιορίζει τη δύναμη των απεργών, και εξαιρετικά αποπροσανατολιστικός γιατί έσπασε το ένστικτο της ταξικής ενότητας.

Δεν είναι ποτε νοητό το 1/4 - ή οποιοδήποτε ποσοστό των εργατών ενός κλάδου, να παλέψει απεργώντας μόνο του, για αιτήματα τα οποία αφορούν το σύνολο των εργατών, και για συμφωνίες οι οποίες επηρεάζουν όλους.

Η τελική συμφωνία με την οποία έληξε η απεργία ήταν τα μισά απ' όσα ζητούσαν αρχικά οι συντεχνίες. Από τις \$2.750 αύξηση που ζητούσαν για το κάθε ένα από τα επόμενα 2 χρόνια, δέχτηκαν τελικά \$2.750 αύξηση και για τα δυο χρόνια.

Η πλειοψηφία των εργατών νοιώθει πως δεν θάπρεπε κατ' ουδέν λόγο να πέσουν χαμηλότερα από τις \$3. Στη συνέλευση που έγκρινε τη λήξη της απεργίας υπήρξε σοβαρή αντίδραση ενάντια στη συμφωνία, κυρίως από τους εργάτες του τυπογραφείου «Πρόδοξ». Η πραγματικότητα είναι πως η πλειοψηφία δέχτηκε τις \$2.750, γιατί τον αρχικό ενθουσιασμό της απεργίας διαδέχτηκε σύντομα ένα κλίμα κούρασης και απογοήτευσης, που οφείλεται κατά κύριο λόγο στην αδυναμία του κλάδου να κινηθεί σαν ένα σώμα.

Κι αυτό είναι το πιο επικίνδυνο. Η τελική συμφωνία - απομια καθαρά οικονομιστική άποψη - δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν αποτυχία ή ήττα γιατί πέντε ή δεκά σελίδια πάνω κάτω δεν παίζουν τόσο μεγάλη σημασία.

Από τη στιγμή όμως που το ηθικό αρχίζει να πέφτει ανοίγεται ο δρόμος για την μελλοντική επιτυχία των σκοπών της εργοδοσίας. Για την περίοδο που μπαίνει το εργατικό κίνημα χρειάζεται αποφασιστικότητα, ψηλό ηθικό και ταξική ενότητα. Γιατί οι μεγάλες και οι κρίσιμες μάχες της εργατικής τάξης δεν έχουν έρθει ακόμη. ΠΑΝΤΗΣ

Ομιλία Λυσσαρίδη στη Λάρνακα

ΜΙΑ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

Στην ομιλία του στη Λάρνακα της 12ης του Μάη, ο πρόεδρος του Σ.Κ. ΕΔΕΚ Δρ Βάσος Λυσσαρίδης διέγραψε σε αδρές γραμμές το «γενικό θεσμικό πλαίσιο αρχών πάνω στο οποίο θα στηριχθεί η οικονομικοκοινωνική πολιτική» του κόμματος.

Η εξαγγελία αυτών των αρχών, άνκα δεν πρόκειται ασφαλώς για παρουσίαση του πλήρους εκλογικού προγράμματος της ΕΔΕΚ (που θα γίνει σε μετέπειτα στάδιο), δίνει μια καλή ευκαιρία στα μέλη και στελέχη της βάσης του κόμματος και γενικά στον Κυπριακό λαό να προβληματιστούν, να συζητήσουν και να τοποθετηθούν πάνω στα μέτρα, τη στρατηγική και την τακτική που προτείνει σήμερα η ηγεσία της ΕΔΕΚ για λύση των πολλαπλών οικονομικών προβλημάτων που μαστίζουν την κυπριακή κοινωνία.

Μέσα στα πλαίσια αυτού του προβληματισμού, που πρέπει η ηγεσία της ΕΔΕΚ να λάβει σοβαρά υπόψη πριν καθορίσει το πλήρες οικονομικό πρόγραμμα του κόμματος για τις εκλογές, επιχειρούμε κι εμείς σε πολύ αδρές γραμμές μια πρώτη εκτίμηση των θέσεων όπως αυτές διατυπώθηκαν στην ομιλία της 12ης του Μάη επιδιώκοντας να συμβάλουμε κι εμείς εποικοδομητικά στη συζήτηση και την πάλη για την υιοθέτηση από την ΕΔΕΚ και απο ολόκληρο το εργατικό κίνημα μιας μαρξιστικής στρατηγικής και τακτικής που να εγγυώνται τη νίκη της εργατικής τάξης και το πέρασμα στο σοσιαλισμό.

Αυτό που χρειάζεται να ξεκαθαριστεί από την αρχή - και δυστυχώς δεν ξεκαθαρίζεται στην ομιλία ούτε και στις προγραμματικές θέσεις του κόμματος για τις βουλευτικές εκλογές του 1981 - είναι πως τα προβλήματα της Κυπριακής Οικονομίας δεν είναι αποτέλεσμα απλής της κακής διαχείρισης της οικονομίας από την κυβέρνηση. Τα προβλήματα του πληθωρισμού, του διευρυνόμενου χάσματος στο εμπόριο ισοζύγιο, της κατακόρυφης στροφής στον εξωτερικό δανεισμό, της πτώσης της παραγωγικότητας και του βιολογικού επιπέδου των εργαζομένων που ουσιαστικά διαπιστώνονται, δεν προέρχονται απλά γιατί η αστική τάξη διαχειρίζεται λάθος την οικονομία αλλά γιατί δεν μπορεί πια να τη διευθίνει και να την αναπτύξει. Ασφαλώς η διαφορά που υπάρχει και τα ακανάδαλα (Συνεργατισμός, ΕΕΚΤΕ, Κυπρ. Αερογραμμές ΚΟΚ) έχουν χειροτερέψει τα οικονομικά προβλήματα. Τα προβλήματα όμως αυτά που είναι κοινά σ' όλες τις καπιταλιστικές χώρες, ακόμα και τις πιο ισχυρές οικονομίες (Γερμανία, Ιαπωνία), προέρχονται από τις αντιφάσεις του καπιταλισμού. Από τις αντιφατικές δυνάμεις που Αφορούν ζητήματα παραγωγής και επένδυσης, διανομής του πλούτου ανάμεσα στους εργάτες του τον παράγοντα και τους εργοδότες, του ποσού των κερδών των εργοδοτών κι άλλα ζητήματα που αφορούν τις ρίζες, τις δυνάμεις, την ίδια τη φύση του καπιταλισμού.

«Οι καπιταλιστικές δυνάμεις δεν προσφέρουν λύσεις στα προβλήματα του λαού, τόσο στο βορρά όσο και στο νότο. Το κίνημα πρέπει ν' αντιταχθεί με συνέπεια ενάντια στην κυριαρχία των κεφαλαιοκρατών. Το οικονομικό πρόγραμμα του κόμματος πρέπει να βγει στο προσκήνιο για να αποτελέσει ένα αποτελεσματικό αντίποδο στους σκοπούς του κεφαλαίου, τόσο τους οικονομικούς όσο και τους πολιτικούς».

(σελ. 18, 19)

Είναι γι' αυτό το λόγο που είναι αδύνατο να «ανακόψουμε τον κατήφορο» και να «ανοιχτούμε το δρόμο για μια ανοδική πορεία» χωρίς ριζικές, δομικές αλλαγές. Είναι ουτοπικό να πιστεύουμε πως απλά και μόνο με μια αυστηρή ιεράρχηση των δαπανών, με οικονομική περισύλλογη με δίκαιο φορολογικό σύστημα, με σωστή κατανομή του εθνικού εισοδήματος, με προσαρμογή των παραγωγικών κλάδων η κυπριακή οικονομία θα αρχίσει να εκουλώνει τις πηγές της και να αποκτά τα στερεά υπόβαθρα για την υγιή ανάπτυξη της. (Ομιλία Λυσσαρίδη, «Τα Νέα» 14 του Μάη 1982).

Οπως υποστηρίζαμε πολλές φορές από τις στήλες της Σ. εκφραστής κι όπως αναδειχθεί και στο οικονομικό έγγραφο του 3ου Συνεδρίου (σελ. 19, 20, 21 και αλλού) για να βγούμε από την οικονομική κρίση χρειάζεται μια σοσιαλιστική πολιτική που σημαίνει:

- Την κρατικοποίηση των τραπεζών και των Ασφαλιστικών εταιρειών κάτω από τον πλήρη έλεγχο των εργαζομένων.
- Την κρατικοποίηση των βασικών μονοπωλίων της οικονομίας και τον έλεγχο τους από τους εργαζόμενους.
- Την κρατικοποίηση του ελεγχόμενου από τους εργαζομένους εμπόριου.
- Την απόδοση της καλύτερης γης, εκκλησιαστικής χαλιτικής και αδρανοποιημένης στους καλύτερους και την οργάνωση της παραγωγής όπου είναι δυνατό πάνω σε συνεταιριστική

- Την κρατικοποίηση του ελεγχόμενου από τους εργαζομένους εμπόριου.
- Την απόδοση της καλύτερης γης, εκκλησιαστικής χαλιτικής και αδρανοποιημένης στους καλύτερους και την οργάνωση της παραγωγής όπου είναι δυνατό πάνω σε συνεταιριστική

και που περιέχονται στο οικονομικό έγγραφο του πιο πρόσφατου συνεδρίου της ΕΔΕΚ έχει διαγραφεί ένα ανεπιθύμητο πρόγραμμα, πολύ πιο προοδευτικό μεν από το μίνιμουμ πρόγραμμα ΔΗΚΟ - ΑΚΕΛ αλλά που μας αφήνει στα μέσα του δρόμου χωρίς να λύνει τα οικονομικά αδιέξοδα.

Δεν γίνεται καμμία αναφορά στην κρατικοποίηση των τραπεζών και Ασφαλιστικών εταιρειών ούτε στην κρατικοποίηση της εκκλησιαστικής περιουσίας και απέτυχη της στους καλύτερους.

Αντι για κρατικοποίηση του εισαγωγικού εξαγωγικού εμπόριου γίνεται αναφορά σε «σύστημα» εντός οργανισμού προώθησης των εξαγωγών και στον περιορισμό των εισαγωγών.

Αντι για εργατικό έλεγχο γίνεται αναφορά σε «σύμμετρο» των εργαζομένων στα συμβούλια των μεγάλων μονάδων και εγκαθίδρυση του θεσμίου των επιτοπιικών συμβουλίων» (η υπογράμμιση δική μας) μέθοδος που δοκιμάστηκε από κυβερνώνα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα και που απότυχε να δώσει λύσεις προς όφελος των εργαζομένων και δεν τους προσφέρει την αποφασιστική ψήφο σε θέματα διοίκησης ελέγχου και διαχείρισης.

Χωρίς την υιοθέτηση των ριζικών σοσιαλιστικών μέτρων που αναφέραμε σε αδρές γραμμές πιο πάνω δεν θα μπορέσει μια κυβέρνηση ΕΔΕΚ και οποιαδήποτε κυβέρνηση - να θέσει τις βάσεις για υλοποίηση των υποσχέσεων προς τους εργαζομένους που εξηγγέληθηκαν στην ομιλία:

«Αποκατάσταση συνθηκών πλήρους απασχόλησης», «απορρόφηση του αδρανούς επιστημονικού προσωπικού» «αναπροσαρμογές μισθών κατά τρόπο που ν' αυξάνει το μερίδιο των εργαζομένων στο εθνικό εισόδημα και να προωθεί τη δίκαιη κατανομή και ανακατανομή του εθνικού εισοδήματος» «καθορισμός πραγματικού και δίκαιου μίνιμουμ εισοδήματος» «επίστροφη της εργαζόμενης γυναίκας και πραγματική προστασία της μητρότητας και του παιδιού», «ελεγχος των τιμών», «απάτηση της αισχροκέρειας», «κοινωνικές παροχές (υγεία, παιδεία κλπ)».

Αυτο το πρόγραμμα δεν το έχει δώσει η κοινοπραξία ΔΗΚΟ - ΑΚΕΛ. Ο Συναγερμός δεν μπορεί να το δώσει γιατί σαν ο πιο γνήσιος εκπρόσωπος της αστικής τάξης θα ακολουθήσει - αν τους αφήσουμε να βγουν στην εξουσία - θασθερμία αντιπληθωριστική πολιτική χτυπώντας ακόμα πιο σκληρά τους εργαζόμενους.

Αυτο το ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΟΝΟ Η ΕΔΕΚ ΜΠΟΡΕΙ ΣΗΜΕΡΑ ΝΑ ΤΟ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ.

Αν αρνηθεί να το κάμει θα μειώσει σημαντικά τις εκλογικές της δυνατότητες αποτυπώνοντας ξανά να αποτελέσει σημαντικό εναλλακτική λύση εξουσίας για την κυπριακή εργατική τάξη.

Αν προχωρήσει θα ραλλέει στην υιοθέτηση θα δώσει φτερά στους κυπριούς εργαζόμενους στα μέλη και τους υποστηρικτές τους, ρίχνοντας τους με ενθουσιασμό στη μάχη των εκλογών και στην ακόμα σκληρότερη και πιο σοσιαλιστική μάχη για τη Σοσιαλιστική Αλλαγή. Δέλτα Μι.

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως το Μίνιμουμ Πρόγραμμα ΔΗ.ΚΟ - ΑΚΕΛ δίνει σαφή έμφαση στο εθνικό θέμα. Σε άρθρο μας στο προηγούμενο φύλλο υποστηρίξαμε πως αν, πραγματικά, η πολιτική της κυβέρνησας των τάξεων που ακολουθεί πάνω από δύο δεκαετίες τώρα η ηγεσία του ΑΚΕΛ και που εκφράζεται σήμερα με τη συνεργασία του δεξιού ΔΗ.ΚΟ του και του ισχυρού κόμματος της εργατικής τάξης, του ΑΚΕΛ, θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια λύση του Κυπριακού που θα επανένωνε τις δύο βασικές κοινότητες της Κύπρου σε μια κοινωνία ειρηνική κι ευημερούσα, δεν θα υπήρχε κανένας λόγος να εναντιώνεται κανένας κι ιδιαίτερα οι Μαρξιστές σε τέτοιου είδους συνεργασία. Στο άρθρο αυτό υποδείξαμε πως η απουσία μιας ανεξάρτητης πολιτικής της εργατικής τάξης, που μόνιμη μπορεί να συνενώσει τους Ε/Κύπριους και Τ/Κύπριους εργαζόμενους σ' ένα κοινό αγώνα, για μια Κύπρο καλύτερη και σοσιαλιστική αποτελεί ένα από τους βασικότερους παράγοντες που οδήγησαν το εθνικό θέμα στο αδιέξοδο και την εργατική τάξη της Κύπρου, Ελληνοκυπριακή και Τουρκοκυπριακή, στην εθνική διαμάχη και τη σφαγή.

Η πολιτική της συνεργασίας των τάξεων που ακολουθεί η ηγεσία του ΑΚΕΛ ευθύνεται συνάμα και για την διήθηση του αόσιπου καπιταλιστικού συστήματος και της διεφθαρμένης διαχείρισης της οικονομίας από τους κεφαλαιοκράτες και την κυβέρνηση, πράγμα που απειλεί καθημερινά το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Κι ενώ τα Μίνιμουμ πρόγραμμα δεν περιλαμβάνει σχεδόν κανένα νέο οικονομικό μέτρο που να ξεφεύγει ουσιαστικά από τη λογική της οικονομικής πολιτικής που τηρείται από τις κυβερνήσεις, η ηγεσία του ΑΚΕΛ για να αποτελέσει δόνηση

θελαν λοιπον να παρέχουν ένα συνεχώς αυξανόμενο βιοτικό επίπεδο στους εργαζόμενους. Μια τέτοια επιτεύξη θα εξασφάλιζε σ' αυτούς και το κοινωνικό σύστημα παντοπινη κι αιώνια κυριαρχία πάνω στους εργαζόμενους κι όλοι θα ζούσαν ικανοποιημένοι.

Το πρόβλημα βρισκείται στις αχέουσες παραγωγικές στις αντιθέσεις μεταξύ κεφαλαίου εργασίας και στο χαστικό σύστημα που θισσάει το καλό του κοινωνικού συνόλου στις ανάγκες του κέρδους.

Τέτοιου είδους δηλώσεις πολιτικές όπως αυτές που περιλαμβάνει το Μίνιμουμ πρόγραμμα βρισκόμενα πληθώρα στις ανακοινώσεις, τις ομιλίες, τα έγγραφα πολιτικής των δεξιών κυβερνήσεων από τον καιρο της Ανεξαρτησίας μέχρι σήμερα.

Τα πενήτα Σχέδια Ανάπτυξης και τα Έκτακτα (μέσα το 74) Σχέδια Οικονομικής Δράσης αποτελούν τα πιο εύγικρα και γαροκρητικά κυβερνητικά έγγραφα όπου διαγράφεται η οικονομική πολιτική. Μια σύντομη αναφορά στα Σχέδια αυτά θάταν αρκετή για να πείσει και τον πιο φανατικό υποστηρικτή του Μίνιμουμ προγράμματος πως η «φιλολαϊκή» πολιτική που διαγράφει το πρόγραμμα δεν προσθέτει ουσιαστικά τίποτα στην οικονομική πολιτική της δεξιάς που μας έχει οδηγήσει - παρα τις μεγαλύτερες διακηρύξεις - στα σημερινά χάλα.

Λίσεως ενός ικανοποιητικού ελάχιστου βιοτικού επιπέδου για όλους, την παροχή κοινωνικών υπηρεσιών (υγείας, στεγάσεως, παιδείας κ.ά.) σαν μέσο για την εξύψωση του βιοτικού επιπέδου των χαμηλότερων εισοδηματικών τάξεων και την προώθηση μέτρων και σχεδίων για την αποκατάσταση και βελτίωση της προοικονομικής τάξεως.

(Τρίτο Έκτακτο Σχέδιο Οικ. Δράσεως, 1979-81, σελ. 79)

Όπως είναι φανερό η μόνη Αλλαγή που έγινε από το 60 μέχρι το 82 είναι απλώς στη γλώσσα. Είτε με καθάρουσα όμως είτε με δημοτική οι εργαζόμενοι περιμένουν μάλιστα να γειυτούν τα φρούτα της «δικαιοσύνης κατανόμης των δημιουργηθέντων οικονομικών βαρών» και την «εξύψωση του βιοτικού επιπέδου των χαμηλότερων εισοδηματικών τάξεων». Αντι γι' αυτά στην περίοδο του Πρώτου Έκτακτου Σχεδίου οι εργαζόμενοι γεύτηκαν 25% περικοπή στους μισθούς τους (με απόδοξη της ηγεσίας των συνδικαλιστικών οργανώσεων) ενώ οι κεφαλαιοκράτες τσέπωσαν εκατομμύρια στη βάση μιας κυβερνητικής πολιτικής δανείων, φορολογικών απαλλαγών, κινήτρων, ευγυνήσεων κλπ, κλπ.

Αντι για τη δίκαιη φορολογική πολιτική που προσηγορεύουν τα Σχέδια (και το Μίνιμουμ) είχαμε την 2 προς 1 αναλογία των έμμεσων (που πλήττουν κυρίως τους εργαζόμενους) με τους άμεσους φόρους της κι αυνεχιζόμενη φυγώδεση κεφαλαίων και φορο-αποφυγή από μέρους των επιχειρήσεων.

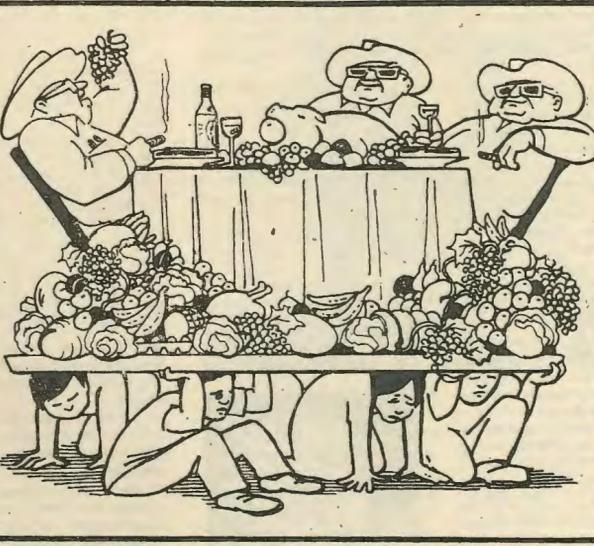
«Η κυβέρνησης θα εξακολουθήσει να ακολουθεί ε-νεργώς

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ έχει εγκλωβιστεί σε μια πολιτική που θα την οδηγήσει σε ακόμα πιο μεγάλα αδιέξοδα

Μια όμως συγκεκριμένη παράγραφος στο Μίνιμουμ πρόγραμμα έχει ιδιαίτερη σημασία γιατί έχει χρησιμοποιηθεί από την ηγεσία του ΑΚΕΛ σαν νίκη, σαν μια απόδειξη πως τα πράγματα θ' αλλάζον (Στην εκδότη του προγράμματος στη «Νεολογία» της ΑΔΟΝ (24/4) οι παράγραφος αυτή υπογραμμίζεται με μούρα γράμματα).

Είναι ακριβώς η ίδια παράγραφος που προκάλεσε την οργη του Κυπριακού Εμπορίου και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου (ΚΕ.ΒΕ) του και δεξιού κίτριου τύπου. Την παραθέτουμε αυτούσια.

«Στα πλαίσια του Συστήματος Μικτής Οικονομίας, το κράτος, ενώ θα συνεχίσει να ενθαρρύνει την ιδιωτική πρωτοβουλία, θα παρεμβαίνει εκεί όπου ο ιδιωτικός τομέας αδυνατεί ή δεν επιθυμεί να αναλάβει πρωτοβουλίες και όπου θα κριθεί αναγκαίο για το γενικότερο συμφέρον, πιο ενεργητικά και αποφασιστικά στον οικονομικό τομέα με τη δημιουργία κρατικών, ημικρατικών ή μικτών βιομηχανικών μονάδων ή και με την κρατικοποίηση σε κατ' εξοχήν ζωτικών τομέων, προς όφελος του συνόλου του λαού και της οικονομίας του τόπου. Πρώτα-πρώτα πρέπει να εξακαθαριστούν πως ο όρος «Σύ-

στημα Μικτής Οικονομίας» δεν είναι τίποτα άλλο από μια συγκλυμένη απόδοση του όρου «καπιταλιστικό σύστημα» κι έτσι χρησιμοποιείται από πολλούς αστους οικονομολόγους. Εξ άλλου αναφορά στον κρατικό παρεμβατισμό μέσα στα πλαίσια του «Συστήματος Μικτής Οικονομίας» γίνεται πάντα από τις δεξιές κυβερνήσεις.

(Τρίτο Σχέδιο σελ. 73)

Η επίθεση των εργοδοτών και του δεξιού τύπου ενάντια στο Μίνιμουμ Πρόγραμμα δεν προέρχεται από το φόβο της μετατροπής της Κύπρου σε «λαϊκή δημοκρατία» αλλά στοχεύει, από τη μια να αναγκάσει την ηγεσία του ΑΚΕΛ σε εξευθελιστικές επεξηγήσεις και διαβεβαιώσεις πως

«Η κυβέρνηση θα εξακολουθήσει να ακολουθεί ενεργώς

ενθαρρύνοντας της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και δημιουργίας εξωτερικών οικονομικών, οι οποίοι αυξάνουν τα κέρδη της επίθεσης τα οποία προσέχουν ιδιωτικές επενδύσεις. Άνκα ο ρόλος της κυβερνήσεως θα εξακολουθήσει να είναι ρόλος μη παρεμβατισμός εις την σφαίρα του ιδιωτικού τομέως της κυβερνήσεως δεν θα διστάσει να επεμβαίνει όταν η ιδιωτική πρωτοβουλία δεν εκμεταλλεύεται τις παρουσιαζόμενες ευκαιρίες».

(Δεύτερον πενταετές Σχέδιο Ανάπτυξεως 67-71, σελ. 253)

«Η πραγματοποίηση των στόχων του Τρίτου Έκτακτου Σχεδίου Οικον. Δράσεως κττω από καθοσθέντες συστήματος «μικτής οικονομίας» και ταυτοχρονα ανοικτής οικονομίας εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τη στραβοή του ιδιωτικού τομέως προς τις επιθυμητές κατευθύνσεις που δίδονται στο Σχέδιο. Σ' αυτό αναμένεται να ενεργητικώς και τα διάφορα μέσα ασκήσεως οικονομικής πολιτικής, που μέχρι σήμερα ανίστασαν κυρίως από δημοσπονια κτιστικά μέτρα».

(Τρίτο Έκτακτο Σχέδιο 70-81, σελ. 10)

«Προβάλλεται επίσης η αναγκαϊότητα με πρωτοβουλία του δημόσιου τομέως, για μέλητη και επιστροφή επενδυτικών επιχειρήσεων διενέργεια σε ευθείας επενδύσεις μαζί με ιδιωτικό η-

κοποίηση των υδάτινων πόρων κάτω από μια αντιπροσωπευτική Κεντρική Αρχή Υδάτων...»

Δυστυχώς για την ηγεσία του ΑΚΕΛ και τους δεξιούς συμμάχους της οι καιροί είναι πολύ πιο δύσκολοι από οποιαδήποτε άλλη περίοδο που πέρασε η Κύπρος. Παληότερες περίοδο «οικονομικών θαυμάτων» που επέτρεπαν κάποιες μεταρρυθμίσεις, κρατικό παρεμβατισμό, ανάπτυξη κοινωνικών υπηρεσιών και άλλες παραχρήσεις από τους αστους άφρονες την κυπριακή κοινωνία πολύ πιο πίσω από άλλες καπιταλιστικές χώρες όσον αφορά τη δημιουργία κράτους ευημερίας. Η σημερινή οικονομική κρίση που μαστίζει τον καπιταλισμό παγκόσμια και που άρχισε να χτυπά και την Κύπρο δεν επιτρέπει παραχρήσεις στις εργαζόμενους.

Ακόμα και να θέλει, μια νέα κυβέρνηση Κυπριανού δεν μπορεί να υλοποιήσει αυτά τα λίγα «φιλολαϊκά» μέτρα που αδίστατα προβάλλονται στο Μίνιμουμ Πρόγραμμα.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ έχει έτοιμο εγκλωβιστεί σε μια πολιτική που θα την οδηγήσει σε ακόμα πιο μεγάλα αδιέξοδα. Αδιέξοδα που θα πληρώσει η εργατική τάξη αν δεν αντιδράσει έγκαιρα. Κι η εργατική τάξη, ακόμα κι στην περίπτωση που θα καταφέρει να την πείσει η ηγεσία του ΑΚΕΛ να ψηφίσει τον Κυπριανού με την προπαγάνδα της «νέας ανώτερης μορφής συνεργασίας» και τα Διευθυντήρια, δεν μπορεί παρα να συνειδητοποιήσει την ανικανότητα του καπιταλισμού να λύσει τα βασικά οικονομικά προβλήματα έστω όταν πια θα έχει αποτύχει και το νέο πείραμα (ανώτερης) συνεργασίας των τάξεων της Ακελικής ηγεσίας.

« Η μεθόδευση για την κρα-

« Η μεθόδευση για την κρα-

ΔΟΜΙΚΗ Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣΜΟ

Να περάσει ο έλεγχος στα μέλη του!

Η κρίση στο Συνεργατισμό που ξεσπάσε τα τελευταία χρόνια είναι μια κρίση βαθειά και δομική που ξεκίνησε να θρέφεται εδώ και χρόνια από την ίδια τη λειτουργία του κι έρχεται να συμπληρώσει ή μάλλον αντανάχλα την κρίση του σάπιου καπιταλιστικού καθεστώτος και της αστικής κοινωνίας μας γενικότερα.

Η πρόσφατη κρίση που ξέσπασε είχε σαν αποτέλεσμα σύμφωνα με τους πιο μέτριους υπολογισμούς την κατάχρηση και σπατάλη πάνω από 70 εκατ. λιρών ποσο που τελικά έρχεται να πέσει στους ώμους του απλού φορολογούμενου εργάτη αγρότη, είτε μέσω της άμεσης φορολογίας είτε μέσω των έμμεσων φόρων που επιβλήθηκαν, κύρια για τον σκοπό, στα μαζικής κατανώλων του με τα διάφορα προϊόντα που περιέχονται μέσα στις δραστηριότητες του, εν τούτοις σήμερα η Συνεργατική Κεντρική Τράπεζα έρχεται και καθορίζει τιμές σε μια σειρά προϊόντων κατά πολύ μεγαλύτερες απ' ό,τι βρίσκονται στον ιδιωτικό τομέα, ή με ποσοστά κέρδους που φτάνουν το 100% αν δεν το ξεπαιδιάσει. Και τούτο, κύρια, για να καλύπτει τις δικές της ατασθαλίες και καταχρήσεις.

Πρόσφατο παράδειγμα η περίπτωση των λιπασμάτων Αθηνών, όπου η τοπική Συνεργατική παρα την λυσασμένη αντίθεση της Κ.Σ.Τ. προχώρησε στην εισαγωγή από μόνη της, ποσότητας λιπασμάτων τα οποία πωλούσε £5.500 μίλς τον σάκκο και η Σ.Κ.Τ. παρόλες τις δηλώσεις της κατ' αρχήν πως τα λιπάσματα αυτά θα επωλούνταν προς £7,500 μίλς το σάκκο εν τούτοις εκ των υστέρων λόγω της μεγάλης διαφοράς υποχρεώθηκε εκ των πραγμάτων και τα πωλεί προς £6,200 μίλς το σάκκο.

Βλέπουμε δηλαδή ότι αν δεν γινόταν η εισαγωγή εκ μέρους της Συνεργατικής Αθηνών θα είχαμε ένα υπερκέρδος £2 το σάκκο, ποσοστό σχεδόν 50% αν λάβουμε υπόψη και τις μεγάλες ποσότητες λιπασμάτων που εισάγει η Κ.Σ.Τ. και τις τιμές που μπορεί να πετύχει έτσι ώστε το ποσοστό αυτό θα αυξανόταν ακόμη περισσότερο.

Μέσα απ' αυτό το παράδειγμα, μας δίδεται καθαρά η καταλήστευση και εκμετάλλευση του αγροτικού μας κόσμου εκ μέρους της Κ.Σ.Τ.

Η γενική προσπάθεια του αστικού τύπου και κατεστημένου να συγκαλύψει τα σκάνδαλα που ξεσπασαν στους κόλπους του Συνεργατισμού είχε σαν κύριο άξονα την κακή διαχείριση και διοίκηση του από μέρους μερικών προσώπων και κύρια του Διοικητή της Συνεργατικής Αναπτύξεως Α. Αζίνα.

Δηλαδή και στο πρόβλημα του Συνεργατισμού όπως και σ' όλα τα άλλα προβλήματα της Αστικής τάξης προσπαθεί να συγκαλύψει την κρίση που περνά το σύστημα και είναι κρίση δομική και λειτουργίας του, μεταθέτοντας και ανάγοντας το πρόβλημα σε πρόβλημα κακής διαχείρισης μερικών προσώπων.

Η προσπάθεια αυτή της Αστικής τάξης να συντηρήσει την σημερινή μορφή λειτουργίας και καθεστώτος που διέπει τον Συνεργατισμό είναι καταδικασμένη σε αποτυχία.

Τα εκατομμύρια που δίδονται μέχρι σήμερα θα αποβούν ανίκανα να βελτισώσουν την κατάσταση αφού δεν έχουν ληφθεί τα κατάλληλα μέτρα και η κάθαρση από τα διαβρωμένα στοιχεία που συνθέτουν το Συνεργατισμό και κύρια την Κ.Σ.Τ. και δεν έχουν γίνει οι απαραίτητες δομικές αλλαγές και εκδημοκρατικοποίηση του νόμου που διέπει το Συνεργατισμό και το κίνδυνο την χρεωκοπία και το

ξέυτισμα του θεσμού στα μάτια των πλατιών λαϊκών στρωμάτων. Πράγμα που στοχεύει και επιδιώκει το ιδιωτικό κεφάλαιο και η οικονομική ολιγαρχία.

Ρίχνοντας μια ματιά στο νόμο που διέπει το Συνεργατισμό βλέπουμε ότι είναι απηρχαιωμένος με φεουδαρχικές αντιλήψεις και κανονισμούς λειτουργίας. Κατ' αρχήν ο νόμος αυτός ανάγεται επι εποχής της Αγγλοκρατίας στην Κύπρο (είναι νόμος του 1959) και μιλάει για Κυβερνήτη και βρισκόμαστε ακόμα κάτω από αποικιοκρατικό καθεστώς.

1. Οι εταιρείες υπόκεινται σε έλεγχο από άτομα που διορίζονται από τον έφορο και όχι από ανεξάρτητους ελεγχτές που θα ήθελε να επιλέξει η Γενική Συνέλευση οποιασδήποτε εταιρείας.
2. Η εγγεγραμμένη εταιρεία κάνει δάνεια μόνο στα μέλη της εκτός αν εγκρίνει διαφορετικά ο έφορος.
3. Ο Κυβερνήτης μπορεί να απαγορεύει ή να περιορίζει το δανεισμό χρημάτων με υποθήκη ακινήτων.
4. Αν κατά την γνώμη του Εφόρου ή επιτροπή εγγεγραμμένης εταιρείας δεν εργάζεται καλά μπορεί αυτός να διαλύει την επιτροπή και να διορίζει δικό του πρόσωπο ή πρόσωπα για περίοδο μέχρι και τέσσερα χρόνια. Καθορίζει μάλιστα και την αμοιβή τους που θα πληρώνεται από την εταιρεία.
5. Ο Έφορος δικαιούται να διατάσσει την διάλυση οποιασδήποτε εταιρείας.

6. Για όλες τις ενέργειες της η κάθε εταιρεία είναι υπόλογη προς τον έφορο και καμμία απόφαση ή πρωτοβουλία δεν μπορεί να πάρει σε ότι αφορά τη λειτουργία και ανάπτυξη της χωρίς την έγκριση του εφόρου.

Χαρακτηριστικό άρθρο του νόμου είναι και τούτο:

7.α Η Γενική Συνέλευση Συνεργατικής εταιρείας δύναται να εγκρίνει τους λογαριασμούς ή εάν οι λογαριασμοί δεν εγκριθούν να φροντίζει ώστε ο Γραμματέας να ειδοποιεί τον έφορο, ο οποίος θα εξετάζει το ζήτημα και θα εκδίδει την επι τούτου απόφαση του, η οποία θα ως προς την ορθότητα των λογαριασμών, απόφαση να είναι τελική και ανέκκλητος».

Αυτά είναι μερικά άρθρα του περι Συνεργατικών Εταιρειών νόμου που έρχονται να μας δείξουν την αντιδραστικότητα, την αντιδημοκρατικότητα του νόμου και τον φεουδαρχικό τρόπο λειτουργίας του Συνεργατισμού. Μέσα από τον νόμο αυτό βλέπουμε μια υπερσυγκέντρωση εξουσίας στα χέρια δυο ατόμων του Εφόρου και Διοικητή της Συνεργατικής Αναπτύξεως και του Κυβερνήτη δηλ. του Προέδρου της Δημοκρατίας.

Εδώ, δε, βρίσκεται και η μεγάλη αντίθεση που διέπει τον Συνεργατισμό. Αν και το Συνεργατικό κίνημα αναπτύχθηκε και έγινε ένα μαζικό κίνημα, εν τούτοις, βλέπουμε ότι η όλη λειτουργία του και διοίκηση του και τα κέντρα λήψεως αποφάσεων του βρίσκονται στα χέρια ορισμέ-

νων ανθρώπων.

Αυτή η αντίθεση στην σημερινή περίοδο που περνούμε είναι ο κύριος ανασταλτικός παράγοντας για παραπέρα ανάπτυξη του Συνεργατικού κινήματος.

Αυτή η έλλειψη συμμετοχής των μελών του Συνεργατικού κινήματος στον έλεγχο και διοίκηση του όσον και η πλήρης απαγόρευση και έλλειψη συνδικαλισμού των υπαλλήλων του έφερε στο σημερινό αδιέξοδο με χαρακτηριστικό παράδειγμα και την κρίση των τελευταίων χρόνων τις χρεοκατημένες βιομηχανίες Πάφου ένα πρόβλημα που χρονίζει χωρίς να μπορεί να βρει την λύση του.

Κύριο καθήκον που μπαίνει μπροστά στην Αριστερά του τόπου και τα κόμματα της, ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ, είναι η πρόωπη νομοσχεδίου για εκδημοκρατικοποίηση του νόμου περι Συνεργατικών Εταιρειών και η πάλη για το πέρασμα του ελέγχου της διοίκησης και λήψης των αποφάσεων στα μέλη του Συνεργατισμού όπως και για την κατοχύρωση του ελεύθερου Συνδικαλισμού των υπαλλήλων των Συνεργατικών εταιρειών. Μόνο έτσι θα μπορέσει το Συνεργατικό Κίνημα να βγει από την κρίση στην οποία έχει πέσει και να βρει τον δρόμο που δεν είναι άλλος παρα η εξυπηρέτηση της πλατιάς μάζας του λαού μας που το αγκαλιάζει και όχι μίας κάστας ανθρώπων που θησαυρίζουν σε βάρος του συνόλου.

M.Z.

Η ΕΔΕΚ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΩΣΕΙ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΔΙΕΞΟΔΟ

Συνέχεια από την πρώτη εργατικής τάξης φέρνει αναμφισβήτητη η ηγεσία του ΑΚΕΛ. Στα τελευταία 25 χρόνια η ηγεσία του ΑΚΕΛ έχει κάμει πολλά αλλοπρόσβαλα ζιγκ-ζαγκ στη πολιτική της: το 1960 υποστήριξη του Γιάννη Κληρίδη ενάντια στο Μακάριο. Αμέσως μετά υποστήριξη του Μακαρίου. Μετα τα γεγονότα του 74 υποστήριξη του Κληρίδη. Το 1976 πόλεμος ενάντια στον Κληρίδη με υποστήριξη στον Κυπριανού και του Παπαδόπουλου. Μετα και του Χρυσόστομου στις αρχιεπιστοπικές εκλογές. Εγκατάλειψη του Κυπριανού και προώθηση της υποψηφιότητας Ιωαννίδη. Επάνοδος στην υποστήριξη Κυπριανού και μίνιμουμ πρόγραμμα.

Όστόσο αυτή η φαινομενικά ασυνάρτητη πολιτική έχει σαν βάση της την κύρια φιλοσοφία της ΑΚΕΛικής ηγεσίας: καμμία ανεξάρτητη πολιτική δράση της εργατικής τάξης. Αυτή η φιλοσοφία, που αποτελεί ολοκληρωτική εγκατάλειψη του Μαρξισμού, οδηγεί αναγκαστικά στις βίαιες αλλαγές γραμμής που τόσο έχουν συγχίσει τις εργατικές μάζες. Σήμερα η ηγεσία του ΑΚΕΛ προσπαθεί να εξαπατήσει και πάλι αυτές τις μάζες με ένα αόριστο «μίνιμουμ πρόγραμμα» με μια «ανώτερου επιπέδου» συνεργασία. Πίσω από τα παχία λόγια ωστόσο είναι αδύνατο να συγκαλυφτεί το γεγονός ότι κύριος άξονας της συνεργα-

σίας είναι η στήριξη του καπιταλισμού και η συκράτηση της επαναστατικότητας των μαζών.

Η υποκριτική κουνυνολογία του Συναγερμού για τον κίνδυνο Λαϊκής Δημοκρατίας στην Κύπρο έχει κύριο στόχο τη συνένωση της Δεξιάς. Ταυτόχρονα ο Συναγερμός αντιλαμβάνομενος ότι είναι αδύνατο να κερδίσει τις εκλογές χωρίς την συνεργασία η τουλάχιστον την απάθεια της ΕΔΕΚ έχει εγκαταλείψει τον αντιεγυσαριδισμό που τον χαραχτήριζε και υποκριτικά υποστηρίζει τον Παπαδόπουλο στην διαμάχη του με τον Κυπριανού. Στην πραγματικότητα ο Συναγερμός αυτή την περίοδο προσπαθεί να σκορπίσει τη σύγχυση στις τάξεις της Αριστερας και να παρουσιάσει το διαχωρισμό στην Κύπρο όχι σε ταξικές γραμμές αλλά στο ΑΚΕΛ και τους υπόλοιπους.

Σ' αυτή τη σύγχυση δεν έχει βοηθήσει καθόλου η ηγεσία της ΕΔΕΚ. Η ασάφεια που χαρακτηρίζει την επίθεση της ενάντια στο μέτωπο ΔΗΚΟ — ΑΚΕΛ, η επιφανειακή κριτική της και οι προγραμματικές της υποχωρήσεις για να κερδίσει δεξίες ψήφους την έχουν κάμει πρώτη στις κατηγορίες του ΑΚΕΛ για πιθανή συνεργασία με το Συναγερμό. Αντίθετα αυτό που θάπρεπε η ΕΔΕΚ να κάμει αυτή τη στιγμή είναι να διαχωριστεί απόλυτα τη θέση της από τον αντικομ-

μουνισμό της δεξιάς και να αναλύσει τη διαφορά των διαφωνιών της με το Συναγερμό και το ΑΚΕΛ. Δεν θάπρεπε ποτε ν' αφηθεί αμβολία ότι υπάρχει διαφορά: ο Συναγερμός είναι ο ταξικός εχθρός και καμμία συνεργασία δεν είναι νοητή, άμεση η έμμεση. Το ΑΚΕΛ είναι κόμμα της εργατικής τάξης και μόνο με τη συνεργασία του είναι σήμερα δυνατή μια νίκη της αριστερας στις εκλογές. Το έγκλημα της ηγεσίας του ΑΚΕΛ είναι ότι αντι να επιδιώξει την ενότητα της αριστερας προτίμησε την υποταγή στον Κυπριανού και το ΔΗΚΟ.

Σήμερα, όπως έχουν διαμορφωθεί τα πράγματα, η υποψηφιότητα Λυσαριδής από την ΕΔΕΚ αποτελεί το τελευταίο οχυρό της εργατικής τάξης στη μάχη για τις προεδρικές. Για τους εργαζόμενους είναι ο μόνος αριστερός υποψήφιος. Παρ' όλες τις δυσκολίες πρέπει να γίνει κάθε προσπάθεια για να μπορέσει η ΕΔΕΚ να συμμετάσχει στο δεύτερο γύρο των εκλογών. Διαφορετικά θα έχουμε μια πόλωση, ταξική στη βάση της, αλλά συγχισμένη στα συνθήματα και την ιδεολογία στην οποία η εργατική τάξη θα είναι αναγκασμένη να ψηφίσει τον Κυπριανού έναν αστο πολιτικό που το ΑΚΕΛ επιβάλλει στο σβέρκο της. Θα αναγκαστεί να δώσει για άλλη μια φορά τη ψήφο της σε μια δεξιά κυβερνήση που, θα στραφεί εναντίον της.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

ΤΗΝ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΛΕΝΙΝ: ΗΜΙΘΕΟΣ Ή ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ;

Εκλείσαν πρόσφατα 112 χρόνια από την γέννηση του Βλαδμήρου Ιλίτς Ουλιάνωφ (Λένιν). Ένας άνθρωπος που το όνομα του έμελλε να δεθεί αρρικτα με το όνομα του Σοσιαλισμού, την ιστορία της Ρωσσίας και τους οραματισμούς της Παγκόσμιας Εργατικής Τάξης. Ένας άνθρωπος που πολέμησε μια ολόκληρη ζωή για την επικράτηση των Μαρξιστικών ιδεών και που η όλη δράση του τον έφερε τελικά, επικεφαλής της Ρωσικής Επανάστασης του 1917. Της πρώτης επανάστασης που με τόση ακρίβεια επαλήθευε την Μαρξιστική κοσμοθεωρία.

Τι πραγματικά θα μπορούσε να πει κάποιος σήμερα, για να τιμήσει τον μεγάλo οραματιστή και αγωνιστή του Σοσιαλισμού; Σίγουρα όχι να αρκестει σε μια σύντομη βιογραφία του, τονίζοντας πόσο μεγάλος ήταν ή αναφέροντας στιγμιότυπα από τη ζωή του, από τα παιδικά του χρόνια, την εφηβική του ηλικία, την νεανική σκληρή ακούραστη δράση του, την εξορία του στην Σιβηρία κλπ. Ούτε και ο ίδιος δεν θα το ήθελε αυτό. Μια σύντομη αναφορά των πιο βασικών θέσεων και αναλύσεων για τις οποίες μια ολόκληρη βιογραφία έχει αφήσει σαν κληρονομία από τον ίδιο, θα ήταν η μεγαλύτερη τιμή και πιο επαναστατική μορφή γιορτασμού της μνήμης του Ιλίτς Ουλιάνωφ. Αλλάστε είμαι σίγουρος και ο ίδιος θα συμφωνούσε με αυτό.

ΛΕΝΙΝ - «ημιθεός» ή επαναστάτης;

Από την πρώτη μέρα που θα βρεθούμε καθισμένοι σε ένα θρανίο μέσα στους 4 τοίχους ενός σχολείου, τα πρώτα πράγματα που αρχίζουν να καλλιεργούν σε μας είναι για την ύπαρξη των «Αγίων» και την ύπαρξη των «μεγάλων». Οι μεν πρώτοι υπάρχουν για να ανοίγουν τις πύλες του Παραδείσου σε μας, και οι δεύτεροι για να μας λένε πιο είναι το «σωστό» πιο είναι το «λανθασμένο», πιο το «δικαίο» και πιο το «άδικο», πιο το «δημοκρατικό» και πιο το «αντιδημοκρατικό». Και με την προϋπόθεση ότι εμείς ακούμε και ότι ποτε δεν ξεχνούμε ότι πάντα θα υπάρχουν οι λίγοι, οι μεγάλοι για να μας κυβερνούν τότε όλα θα πάνε καλά.

Θάταν πραγματικά μεγάλο λάθος να προσδώσουμε στον Λένιν χαρακτηρισμούς και επίθετα που θα μεταφράζονταν με τον πιο πάνω τρόπο. Ο Λένιν δεν ήταν τίποτε άλλο παρα ένας κομμουνιστής επαναστάτης. Και όπως κυρίως πολλές φορές τόνισε: «Κομμουνιστής επαναστάτης είναι εκείνος που παλεύει μέσα στις μάζες και όχι μακριά από αυτές. Είναι εκείνος που παλεύει όχι για να αναδειχθεί ηγέτης αλλά για να οπλίσει την εργατική τάξη, την τάξη που ιστορικά είναι ταγμένη για να συντρίψει τον καπιταλισμό, με τα απαραίτητα όπλα ώστε να καταστήσει αυτή ικανή να φέρει σε πέρας αυτόν τον ιστορικό ρόλο».

Εκεί όμως που πραγματικά μπορούμε να σταθούμε με δέος είναι στην τρομακτική δράση και στο τεράστιο έργο που άφησε ο Λένιν σαν κληρονομία. Κάτι, που συγκρινόμενο με τις δυνατότητες του μέσου ανθρώπου γίνεται πραγματικά υπεράνθρωπο.

Ο Λένιν δεν ήταν στα αλήθεια ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Εκείνο όμως και τό μοναδικό που τον έκανε να ξεχωρίσει, δεν ήταν τίποτε άλλο, παρα η αταλάντευτη πίστη του για την τελική νίκη της εργατικής τάξης που απόρρεε από την

βαθεία κατανόηση της μαρξιστικής σκέψης.

ΓΝΩΡΙΖΕ ότι ο καπιταλισμός δεν ήταν παρα μια παροδική φάση στην ιστορία της ανθρωπότητας, ότι ήταν απλώς ένα κόμμα και όχι μια τελεία.

ΓΝΩΡΙΖΕ ότι όπως η Φεουδαρχία είχε ιστορικά παραμεριστεί αντικαθιστάμενη από ένα πιο προοδευτικό κοινωνικά σύστημα, τον καπιταλισμό, έτσι και αυτός ήταν καταδικασμένος να εξαφανιστεί από το πρόσωπο της γης όταν πα θα έχανε τον προοδευτικό του χαρακτήρα και θα μετατρέπεται σε πείνα εξαθλίωση για τους εργαζομένους και απειλή για ολόκληρη την ανθρωπότητα.

ΓΝΩΡΙΖΕ ότι όσες φορές κι αν η εργατική τάξη απατηθεί από τους ανα τις πέντε ηγέτες «ηγέτες» της θα έρθει σίγουρα η στιγμή, που έχοντας σαν καθοδηγητή τα λάθη και τις εμπειρίες του παρελθόντος, μαζί με την πίστη στις μαρξιστικές αρχές θα καταργούσε τις σημερινές δομές και θα οικοδομούσε την σοσιαλιστική κοινωνία, την ηγεσία των εργατικών συμβουλίων.

Ήταν πάντα τόσο σίγουρος γι' αυτά. Γι' αυτό στις περιόδους που οι αρχές του επαναστατικού μαρξισμού ήταν ελάχιστα διαδομένες στη Ρωσία ή ακόμα και στα μεγάλα χρονικά διαστήματα που έζησε εξόριστος και απομονωμένος δεν λύγισε. Δεν λύγισε γιατί ΓΝΩΡΙΖΕ και ήταν σίγουρος γι' αυτό, ότι οι Μαρξιστικές ιδέες όσο καιρο κι' αν μείνουν στο περιθώριο ή ίδια η πορεία της ιστορίας θα τις φέρει στην επιφάνεια παρουσιάζοντας τις σαν το μοναδικό και αναντικατάστατο όπλο της παγκόσμιας και εργατικής τάξης και του όποιου γης καταπιεσμένου για απολύτρωση από την δυναστεία του Κεφαλαίου.

Αυτή η πίστη και η γνώση ήταν που έκαναν τον Λένιν κάτι το ξεχωριστό, έναν ακούραστο μαχητή των σοσιαλιστικών ιδεών. Και πρέπει να σταθούμε εδώ, γιατί ενώ ο Λένιν σήμερα δεν κινδυνεύει αποκαμένα αστο κινδυνεύει από τους ίδιους τους ανα τον κόσμο αυτοαποκαλούμενους Λενινιστές. Γιατί πέρα από την διαστρέβλωση της δράσης και των ιδεών του, παρουσιάζεται έντονη η τάση για αγιοποίηση, θεοποίηση του. Έτσι με αυτό τον τρόπο και ο ίδιος και όλη η πάλη του γίνονται κάτι το απρόσιτο, για την εργατική τάξη. Μα αλοιμόνο. Δεν παλεύουμε για να στησουμε κάπου ψηλά την εικόνα του Λένιν και να την προσκυνούμε. Παλεύουμε για να δημιουργήσουμε πολλούς Λένιν μέσα στην ίδια την εργατική τάξη σαν μοναδική εγγύηση για την τελική νίκη. Έτσι λοιπόν ο Λένιν δεν ήταν ημιθεός.

Ήταν απλώς επαναστάτης. Ο καλύτερος επαναστάτης.

Τιμώντας τον Λένιν τελικά, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα το καλύτερο παρα να μελετούμε και να ξαναμελετούμε τις πιο βασικές του θέσεις συνδυάζοντας τις πάντα και συνδέον-

τας τις με το σήμερα με τη σημερινή πάλη για το σοσιαλισμό.

Η προσφυγή, σήμερα στις αληθινές πηγές του επαναστατικού Μαρξισμού - Λενινισμού είναι περισσότερο από κάθε άλλη εποχή αναγκαία. Η αποσύνθεση του παγκοσμίου καπιταλιστικού συστήματος, έχει βάλει την ανθρωπότητα ολόκληρη μπροστα σε μια χωρίς προηγούμενο οικονομική, κοινωνική και πολιτική κρίση. Μια κρίση από την οποία μια μονάχα διέξοδος υπάρχει. Η κατάργηση του καπιταλισμού, του συστήματος της ατομικής, ιδιοκτησίας και το πέρασμα στο σοσιαλισμό με την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής.

Η επαναστατική αυτή λύση φαίνεται πως έχει αρχίσει να οριμάζει πια στην συνείδηση του πανίσχυρου προλεταριάτου των ιμπεριαλιστικών κέντρων που αντιπροσωπεύει την συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας με αυξημένη όσο ποτε δύναμη και κοινωνική υπόσταση. Αυτό και τίποτα άλλο πρέπει να σημαίνει η ήττα του ιμπεριαλισμού στο Βιενάμ. Και μια σειρά χώρες μετα και η τεράστια κίνηση του προλεταριάτου στην Πορτογαλία, την Ισπανία, την Ιταλία, την Αγγλία, την Γαλλία, την Ελλάδα και ολόκληρη σχεδόν την δυτική Ευρώπη. Με ποσοστά ανεργίας σ' αυτές τις χώρες μεταξύ 10-15% και πληθωρισμών που πολλές φορές ξεπέρασε το 25% με το βιοτικό επίπεδο να μειώνεται η κίνηση των μαζών ήταν αναπόφευκτη. Μπορούμε έτσι να πούμε ότι έχουμε μπει σε μια περίοδο προετοιμασίας προλεταριακών σοσιαλιστικών επαναστάσεων και αστικών αντιεπαναστάσεων που αργά ή γρήγορα θα κρίνουν το μέλλον της ανθρωπότητας. Στην νέα αυτή επαναστατική περίοδο, η εργατική τάξη σε κάθε χώρα έχει ανάγκη επιτακτική για ένα γνήσιο μαρξιστικό - λενιστικό προσανατολισμό. Ένα προσανατολισμό απαλλαγμένο από τις εθνικο-ρεφορμιστικές χιμαιρες, του «ιστορικού συμβιβασμού» και του «ειρηνικού περάσματος στο σοσιαλισμό». Τις ιδεολογικές αυτές αυταπάτες θα τις κάνει καθημερινά σκόνη η σκληρή πραγματικότητα της πάλης των εκμεταλλευόμενων τάξεων που θα δυναμώνει συνεχώς, ενάντια στην καπιταλιστική αθλιότητα και την καταπίεση.

ΛΕΝΙΝ — ΣΤΑΛΙΝ

«Η Ρωσία αποτελούσε τον πιο αδύνατο κρίκκο της καπιταλιστικής αλυσίδας. Κάνοντας την σοσιαλιστική επανάσταση δεν επιδιώκουμε τίποτε άλλο παρα να σπάσουμε αυτή την αλυσίδα σκορπώντας την σπύθα της επανάστασης στις άλλες καπιταλιστικές χώρες π.χ. την Γερμανία. Αν δεν το επιτύχουμε αυτό πολύ λίγες πιθανότητες υπάρχουν για διατήρηση της επανάστασης στην καθυστερημένη Ρωσία». (Λόγος του Λένιν σε συνέδριο της 3ης Διεθνούς).

Τα πιο πάνω είναι αρκετά για να δείξουν ποιες πραγματικά σχέσεις υπάρχουν μεταξύ του Λένιν και του Στάλιν που μερικά χρόνια αργότερα από την τοποθέτηση της πιο πάνω θέσης του Λένιν έφτασε να μιλά για «Σοσιαλισμό σε μια χώρα».

ΣΤΑΛΙΝ ΚΑΙ ... ΣΙΑ

Μαρξιστής είναι μόνο εκείνος που επεκτείνει την αναγνώριση της πάλης των τάξεων ως την αναγνώριση της δικτατορίας του προλεταριάτου. Σ' αυτό είναι που βρίσκεται η βαθύτερη διαφορά του μαρξιστή από το μικρο (μα και μεγάλο) αστο της αράδας. Πάνω σ' αυτό το κριτήριο πρέπει να δοκιμάζουμε την πραγματική αντίληψη και αναγνώριση του μαρξισμού». (Λένιν «κράτος και επανάσταση σελ. 206, εκδόσεις «Γνώσεις»)

Τα έγραψε αυτά ο Λένιν πολεμώντας τον Κασουτκι και τους άλλους αποστάτες της 2ης ρεφορμιστικής διεθνούς. Ας τα έχουν λοιπόν σοβαρα υπόψη και οι εκτός αλλά και οι εντός Κύπρου «κομμουνιστές».

Για τέτοιες βασικές θέσεις ο Λένιν συνήθιζε να χρησιμοποιεί τα ίδια τα λόγια του Μάρξ.

«Ανάμεσα στην καπιταλιστική και την κομμουνιστική κοινωνία βρίσκεται η περίοδος επαναστατικής μεταβολής της πρώτης στην δεύτερη. Στην περίοδο αυτή, αντιστοιχεί μια μεταβατική πολιτική περίοδος, όπου το κράτος δεν μπορεί να πάρει άλλη μορφή από την μορφή της επαναστατικής δικτατορίας του προλεταριάτου. (Βλέπε στο βιβλίο του Λένιν «Η προλεταρική επανάσταση και ο αποστάτης Κασουτκι» σελ. 11-12).

Όμως την θεμελιακή αυτή μαρξιστική αντίληψη ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΟΥΣΕ ΤΗΝ ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ανάμεσα στα κόμματα της εθνικορεφορμιστικής 2ης διεθνούς και τα κομματα της επαναστατικής 3ης Διεθνούς, την παραμορφώσαν και στην συνέχεια την εγκατέλειψαν οι επίγονοι του ΛΕΝΙΝ σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα από τον θάνατο του και φτάνουμε στον Στάλιν που δεν διατάζει να θυσιάσει και αυτό ακόμα το γραφειοκρατικό φάντασμα της παλιάς κομμουνιστικής διεθνούς στο βωμο της «ειρηνικής συνύπαρξης» με τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό (1945, συμφωνίες Γιάλτας, κλπ).

«Δημοκράτες Αστού» «καθαρή δημοκρατία» και δηλώσεις ... αιωνίας αφοσίωσης.

Έτσι μέσα από την πιο πάνω

πορεία φτάσαμε σήμερα, ηγέτες Κ.Κ. να αποκηρύσσουν ανοικτά την δικτατορία του προλεταριάτου και να συναγωνίζονται σοσιαλδημοκράτες ηγέτες σε δηλώσεις αφοσίωσης στην «πραγματική» ή την «καθαρή» δημοκρατία!!!!

Αυτό όμως δεν σημαίνει τίποτα άλλο παρα την αποκήρυξη του Μάρξ και του Λένιν που δεν κουραζόταν να επαναλαμβάνει:

«Η καθαρή δημοκρατία δεν είναι παρα υποκριτική φράση φιλελευθέρου μικροαστού προορισμένη να εξαπατήσει τους εργάτες: Ιστορία ξέρει μονάχα την αστική δημοκρατία που αντικατέστησε τον φεουδαρχισμό και την προλεταριακή που θα αντικαταστήσει την αστική».

«Η αστική δημοκρατία, μ' όλο που αποτελεί μια τεράστια ιστορική πρόοδο απέναντι στον μεσαίωνα, μένει πάντα και δεν μπορεί παρα να μένει, κάτω από το καπιταλιστικό καθεστώς, ένα σύστημα στενο, στενάχωρο, ψεύτικο, υποκριτικό, ένας παράδεισος για τους πλούσιους μια απάτη για τους φτωχούς και για τους εκμεταλλευόμενους».

«Η προλεταριακή δημοκρατία είναι χίλιες φορές πιο δημοκρατική από οποιαδήποτε αστική δημοκρατία η σοβιετική εξουσία (η σοβιετική μορφή της δικτατορίας του προλεταριάτου) είναι ασύγκριτα πιο δημοκρατική από την δημοκρατικώτερη αστική δημοκρατία».

(Λένιν «Η προλεταριακή επανάσταση και ο αποστάτης Κουτκι» σελ. 25-35)

Τιμούμε σήμερα τον ΛΕΝΙΝ. Ας μελετήσουμε λοιπόν σοβαρά τις θέσεις του. Ιδιαίτερα αυτοί που επικαλούμαστε καθημερινά το όνομα-του. Κι' ας προσπαθήσουμε να τις κάνουμε καθημερινό τρόπο αγώνα. Δεν θα υπήρχε μεγαλύτερη τιμή γι' αυτόν, ούτε και μεγαλύτερο κέρδος για τους όπου γης καταπιεσμένους.

Γ. ΦΛΟΓΑΣ

19ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΑΣΥΔΥ Κάτι άρχισε ν' αλλάζει

Όσοι παρευρέθηκαν στο 19ο Συνέδριο της Παγκύπριας Συνομοσπονδίας Δημοσίων Υπαλλήλων (ΠΑΣΥΔΥ) δεν μπορεί παρα να διαπιστώσαν πως πνέει ένας νέος αέρας δημοκρατίας, ελευθερίας και αγωνιστικότητας στις τάξεις των Δημοσίων Υπαλλήλων.

Οι Δημόσιοι Υπαλλήλοι σαν εργαζόμενοι και σαν κοινωνικά όντα ήταν αναπόφευκτο να επηρεαστούν από την έντονη πολιτικοποίηση και το ανέβασμα της συνειδητοποίησης των κυπρίων εργαζομένων που παρατηρείται τελευταία στην Κύπρο. Οι λόγοι είναι πολλοί: Ο πρώτος και βασικότερος είναι η συνείδηση και χειροτέρευση των αδιεξόδων - οικονομικών, κοινωνικών, πολιτικών, εθνικών - που αντιμετωπίζει η κυπριακή κοινωνία. Ο δεύτερος λόγος είναι το νέο κλίμα ελπίδας που έφερε στην Κύπρο η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση και η απομάκρυνση έτσι της καταπιεστικής επίδρασης που είχε η κυριαρχία της αντιδραστικής δεξιάς πάνω στις συνειδήσεις των κυπρίων εργαζομένων και ιδιαίτερα των κρατικών Υπαλλήλων. Ένας τρίτος λόγος πρέπει να είναι η διαφορά και τα σκάνδαλα που αποκαλύφθηκαν τα τελευταία χρόνια συνδεδεμένα με μια ωμή και αδιάστατη προσπάθεια (που συνεχίζεται και εντείνεται) της κυβέρνησης να Δημοκρατικοί ήσει τα πάντα καταδυναστεύοντας ακόμα περισσότερο παρα πριν τους κρατικούς Υπαλλήλους.

Όλοι αυτοί οι παράγοντες οδήγησαν σε μια αφύπνιση συνειδήσεων που έσπασε το φράγμα της σιωπής και της ανεχτικότητας τους.

Η έκφραση στο Συνέδριο της οργής των Δημ. Υπαλλήλων για την Συνοικρατία, τα μέσα, την διαφθορά και την καταπάτηση των βασικών πολιτικών τους δικαιωμάτων ήταν πρωτοφανής για τα χρονικά της ΠΑΣΥΔΥ.

Συνέεδρος μετά από σύνεδρο έπαιρνε το βήμα για να καταδικάσει τον αντιδραστικό Νόμο για τη Δημόσια Υπηρεσία που απαγορεύει ακόμα και τα δικαιώματα των Σημ. Υπαλλήλων να συμμετέχουν σε πολιτικές συγκεντρώσεις.

Για να καταδικάσει το βόλεμα των ημετέρων, τον κατατρεγμο αυτών που συνδικαλιζούνται ελεύθερα, αυτών που δεν υποκύπτουν στις Δημοκρατικές πιέσεις. Για να καταδικάσει εγκυκλίον που καλεί τους Δημ. Υπαλλήλους να πρωταγωνιστούν το κυβερνητικό (δηλαδή Δημοκρατικό) έργο ακόμα και στα καφενεία!!

Απηχώντας τη διάθεση του Συνεδρίου ο Γ. Γραμματέας κ. Ιακώβου υποστήριξε πως χωρίς την κατοχύρωση ακόμα και του δικαιώματος των Δημ. Υπαλλήλων να ανήκουν και να υποστηρίζουν το κόμμα της αρεσκείας τους η κομματικοποίηση - προς όφελος πάντα των εκάστοτε κρατούντων - θα συνεχίζεται ακόμα κι αν επιτευχθεί όπως

αποφασίστηκε στο Συνέδριο - η αλλαγή των καταπιεστικών προνοιών του Νόμου 33/67.

Ιδιαίτερα μαχητικοί ήταν οι Συνέδριοι πάνω στο θέμα της μονιμοποίησης όλων των εκτάκτων Δημ. Υπαλλήλων που ανακοινώθηκε για πρώτη φορά πως ξεπερνούν τους 2300, δηλαδή περισσότερο από το 1/5 των μελών της ΠΑΣΥΔΥ! Ως γνωστόν οι έκτακτοι στερούνται πολλών βασικών ωφελημάτων που έχουν οι μόνιμοι συνάδελφοί τους, παρα το γεγονός ότι στην πλειοψηφία τους είναι τοποθετημένοι σε μόνιμες υπηρεσίες ενώ αντιμετωπίζουν καθημερινά το φάσμα της απολυσης. Καταπατώντας τις συμφωνίες του 1978 για τερματισμό του θεσμού των εκτάκτων η κυβέρνηση συνέχισε να προσλαμβάνει έκτακτους που έφτασαν τους 1716 μετά την υπογραφή της συμφωνίας!

Όλοι οι συνέδριοι που μίλησαν υποστήριξαν δυναμικά απεργιακά μέτρα για τη μονιμοποίηση.

Παρόμοια μέτρα αποφασίστηκαν για τη διεκδίκηση και άλλων αιτημάτων (Αναδιοργάνωση, πλήρωση κενών θέσεων).

Για τα οικονομικά ζητήματα (πληθωρισμός φορολογίας κλπ.) δεν δεξιάθηκε εκτεταμένη συζήτηση πρά-

γμα που αντανάκλα το γεγονός πως οι Δημ. Υπαλλήλοι τουλάχιστο έχουν πειστεί σ' ένα βαθμό στη θέση πως οι πρόσφατες ενέργειες των συνδικαλιστικών οργανώσεων ήταν ικανοποιητικές. Δεν πρέπει να ξεχνά κανένας όμως, πως η σύγκρουση μεταξύ κυβέρνησης/ εργοδοτών αναβλήθηκε στην ουσία μετά που η κυβέρνηση αναγκάστηκε να αποσύρει το γνωστό αντεργατικό έγγραφο του πρώην υπουργού οικονομικών Αυξεντίου πρέπει να είναι σίγουρο πως αν η κυβέρνηση επέμενε στο έγγραφο Αυξεντίου, που ανάμεσα σ' άλλα περιλάμβανε την αποκοπή η αλλοίωση του τιμητικού επιδόματος, το κλίμα στο Συνέδριο θα ήταν πολύ διαφορετικό.

Εξ άλλου η τοποθέτηση Συνεδρίου ενάντια στην αποδοχή από τους εργαζόμενους του περιορισμού των αυξήσεων στα πλαίσια της παραγωγικότητας και η υιοθέτηση ριζοσπαστικών μέτρων (περιλαμβανομένων κρατικοποιήσεων των βασικών τομέων της οικονομίας, και της εκκλησιαστικής τους περιουσίας) είχε πολύ ευνοϊ-

κη απήχηση ανάμεσα στους συνέδρους.

Γενικά μιλώντας ΚΑΤΙ ΑΡΧΙΣΕ Ν' ΑΛΛΑΖΕΙ στην ΠΑΣΥΔΥ. Η αλλαγή αυτή πρέπει να διαφυλαχτεί και να επεκταθεί με την ενεργότερη και δυναμικότερη συμμετοχή της βάσης στη ζωή της οργάνωσης και στη λήψη αποφάσεων. Η πρόσφατη οργάνωση των εκτάκτων υπαλλήλων για προώθηση των αιτημάτων τους αποτελεί ένα καλό παράδειγμα της πορείας που πρέπει να ακολουθήσουν τα απλά μέλη της βάσης για να ελέγξουν συνεχώς την ηγεσία της οργάνωσης να την στηρίζουν στο βαθμό που αγωνίζεται για να την πιέζουν για υλοποίηση των αποφάσεων των Συνεδρίων.

Μόνο έτσι και με μια μεγαλύτερη ενεργοποίηση των κλασικών επιτροπών θα μπορέσει η φωνή της βάσης να ακουστεί ακόμα πιο δυνατά για να καθορίσει ακόμα πιο αποτελεσματικά και να προωθήσει την υλοποίηση της δυναμικής πολιτικής που άρχισε να υιοθετείται στα Συνέδρια και στα άλλα σώματα της συντεχνίας.

Δημόσιος Υπαλλήλος

Η απεργία των δικηγορικών υπαλλήλων

Ενώ όλοι σχεδόν οι Κύπριοι εργαζόμενοι απόκτησαν τα πιο πολλά από τα οφέληματα που κάθε εργαζόμενος έχει δικαίωμα να έχει, οι δικηγορικοί υπάλληλοι ακόμα αγωνιζόμαστε να αποκτιώσουμε τα πιο στοιχειώδη.

Μετά από μακροχρόνιο αγώνα της συντεχνίας μας ΠΟΑΣ για αναγνώριση και υπογραφή της Συλλογικής Σύμβασης από τον Παγκ. Δικηγορικό Σύλλογο χωρίς κανένα αποτέλεσμα πάρθηκε η απόφαση να κατεβούμε σε απεργία από τις 25 του Μάη μέχρι να ικανοποιηθούν τα αιτήματά μας.

Μερικά από τα αιτήματα είναι σύγχρονοι όροι εργασίας και μισθοδοσία - ετήσιες αυξήσεις, τιμαριθ. επίδομα, Ταμείο Προνοίας κ.α.

Η πρώτη μέρα της απεργίας

υπήρξε μαζική και παγκύπρια.

Συντάχτηκε υπόμνημα με το οποίο ζητούμε από το Παγκ. Δικηγορικό Σύλλογο να συγκαλέσει άμεσα Γενική Συνέλευση η οποία να εγκρίνει την υπογραφή συλλογικής σύμβασης που θα κατοχυρώνει τα δίκαια αιτήματά μας.

Αυτό το υπόμνημα υποστήριξαν και υπογράφησαν οι πιο πολλοί δικηγόροι.

Τη δεύτερη μέρα εγκρίθηκαν και υποβλήθηκαν ψηφίσματα προς τους Υπουργούς Εργασίας και Δικαιοσύνης μέσα στα οποία καταγγέλλεται η αντι-συνδικαλιστική στάση που δείχνει ο Παγκ. Δικηγορικός Σύλλογος που για 6 χρόνια καθυστερεί και αναβάλλει επίτηδες την υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης για τη ρύθμιση των όρων

εργασίας και μισθοδοσίας. Ζητήθηκε επίσης από τους πιο πάνω υπουργούς να μεσολαβήσουν ώστε να υπογραφεί η σύμβαση που το περιεχόμενο της συζητήθηκε πάρα πολλές φορές και συμφωνήθηκε.

Μετά από την υπόσχεση των δυο πιο πάνω υπουργών ότι θα αναλάβουν μεσολαβητικό ρόλο για ικανοποίηση των αιτημάτων μας και έχοντας υπόψη ότι ένας μεγάλος αριθμός δικηγόρων υπογράφησε το υπόμνημα αποφασίστηκε η αναστολή της απεργίας.

Νέες επαρχιακές Γεν. Συνελεύσεις των μελών της ΠΟΑΣ θα γίνουν στις 14.6.1982 για να αποφασιστεί η παραπέρα γραμμή του αγώνα μέχρι την τελική νίκη.

Αι. Ε.

σοσιαλιστική
εκφραση

Η Σοσιαλιστική Εκφραση διατίθεται στα Γραφεία της :

Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα περίπτερα.
Τηλ. 61553

Σοσιαλιστική Εκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 100 μιλς

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 12 φύλλα
Εσωτερικό: £1600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £2.750
Ευρώπη: £3.000
Αμερική: £3.750